

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 172

פרשת פנחס תשפ"ב

עניני שבועה עשר בתמוז

לזכר עולם יהודה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

עניני 'בין המצרים', 'חצות הלילה',
'בית המקדש', 'גלות וגאולה' -
עם ה'ליקוטי תפלות' - יופיעו
בס"ד בגליונות הבאים
שנוכה לבנין בית המקדש בתפארתו בב"א

האזהרה

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּיָּדָא
לְאַתְגָּלְיָא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת פְּנִיחַס

"פִּינַחַס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, הֵשִׁיב אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם, וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי"
(במדבר כה, יא)

"השיב את חמתי" – מאי "השיב את חמתי"? – אלא אלין אינון ג' ממונים דגיהנם: משחית, אף, וחימה. בגין דחמא ההוא 'חמה' דהוה פשיט ואתמשך משטרא דיצחק וכו'. דכד חמא ההוא 'חמה', חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישראל.

מאי חמא? – חמא מ', את דא דהוה טאם ברקיעא, ודא הוא סימנא ד'מלאך-המנות', דבעיא לאתבנאה באת וא"ו ואת ת'. מה עבד פנחס, דהוה מתלבש ביצחק, כדין נטיל ההוא את מ', וחסף ליה, וחבר ליה בהדיה. פיון דחמא 'מלאך-המנות' דפנחס, חסף ליה להווא מ' בהדיה, מיד תב לאחורא וכו'.

בגין דאות מ', הוה סימנא מדמאה לאדם-הראשון, למבני מות על עלמא, בגין דאת דא הוה טאם על רישיה דאדם, בשעתא דכתיב (בראשית ג, ו): "ותקח מפריו" מ' פרו. והוה מחכא ו"ת, בזמנא דכתיב (שם שם, וז): "ותאכל, ותתן, ותפקחנה". כדין אתבני 'מות' על עלמא.

פנחס הוה חמי ליה השתא ההוא את מ', טאם על רישיהון דישראל. והיאך חמא ליה. חמא דיוקנא דמ' פתוחה, מליא דמא. פיון דחמא ליה, אמר הא ודאי סימנא ד'מלאך-המנות', מיד חסף לה, אדפר עלה שמא מפרש, ונחית להאי את לגביה וכו'. ודא נטיל פנחס, וקם בתוך מ', ועל דא: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי".
(דבר פנחס רלז).

א.

(ח"א ריג)

דע: שיש שם, שבשקדוש-ברוך-הוא רוצה להסתיר האדם מן הבעל-דבר, להצילו ממות שנגזר עליו – מסתיר ומכסה אותו בזה השם!

ואזי הבעל-דבר משוטט ומחפש סביבות זה האדם, לבקש לו מקום שיוכל להכנס תחת המסתר והמכסה להזיקו.

אך תכף כשמביט עליו, נסתלק ואין לו פח מחמת זה השם. אבל כשחס-ושלום מוצא מקום לכנס תחת המסתר והמכסה, אזי אדרבא מקבל עוד הבעל-דבר יותר פח מזה השם.

וזו בחינת מה שכתוב בזהר-הקדוש (פנחס רלז): "שראה פינחס המ"ם של מות משוטט אז". הינו: כי ה'מ"ם, היא בחינת ה'פמ"ד-מ"ם' המשוטט סביב סביב פנ"ל.

ודע: שהשם הנ"ל הוא שם 'סא"ל', ויוצא מפסוק (תהלים לב, ז): "אתה ס'תר ל"י", מראשי-תבות, והפ"ם של "מצר תצרני" – הוא בחינת ה'פ"ם הנ"ל, בחינת ה'פמ"ד-מ"ם' המשוטט סביב המכסה והמסתר הנ"ל לשלט על האדם.

ואם חס-ושלום מוצא מקום לשלט, אזי מקבל יותר פח מזה השם, כי נצטרף ה'פ"ם' להשם 'סא"ל הנ"ל, ונעשה צרוף שמו 'סמא"ל'.

עלי-כן צריך להפסיק בין תבות "אתה ס'תר ל"י", לתבת "מצר" – כדי שלא לעשות צרוף שמו חס-ושלום וכו'.

אבל כשמשרין עצמן בכח השם הנ"ל, אזי הוא מכסה ומסתר, בחינת: "אתה ס'תר ל"י", וגם "מצר תצרני" ותשמרני.

ב.

(ח"א רמא)

בְּשֵׁישׁ דִּינִים, הָיָה מִדַּת־הַדִּין מְכֻלָּה
הָאָדָם חֲסִי־שָׁלוֹם. אָבֵל אֵין לָהּ כַּח
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי וְכוּ'. אָבֵל הָאָדָם יֵשׁ לוֹ כַּח
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי אֶת חֲבֵרוֹ חֲסִי־שָׁלוֹם.

וְעַל־כֵּן בְּשֵׁישׁ דִּינִים עַל אָדָם, וּבֹא אָדָם
אֲחֵר וְחוֹלֵק עֲלָיו, אָזִי מִדַּת־
הַדִּין מְסַתְּלֵק מִמֶּנּוּ, כִּי רוֹצִים יוֹתֵר שְׂיִנְקֵם
בּוֹ הָאָדָם, כִּי יֵשׁ לוֹ כַּח.

עַל־כֵּן מִי שֶׁהוּא צָדִיק גָּדוֹל וּמְשֻׁגָּח
בְּתַקוּן־הָעוֹלָם, הוּא חוֹלֵק
לְפַעֲמִים בְּכוֹנֵה עַל צָדִיק אֶחָד, כִּדִּי לְסַלֵּק
מֵעָלָיו מִדַּת־הַדִּין, כִּי יִסְמְכוּ עָלָיו שֶׁהוּא
יִנְקֵם יוֹתֵר, אָבֵל אַחֲר־כֵּן הוּא עוֹשֶׂה
בְּרַחֲמִים וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה יִסּוּרִים לְאוֹתוֹ הַצָּדִיק.

וְזֶה פֶּרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כ"ה, יא): "פִּינְחָס בֶּן
אֱלֶעָזָר וְכוּ', הִשְׁיֵב אֶת חֲמַתִּי וְכוּ',
בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם, וְלֹא כִלִּיתִי
וְכוּ'".

הֵינּוּ: שְׂפִינְחָס הִשְׁיֵב אֶת חֲמַת הַשָּׁם,
וְסַלֵּק מִדַּת־הַדִּין מִיִּשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי
שְׂלֻב־שׁ נִקְמָה לְנִקְמָה בָּהֶם, עַל־כֵּן נִסְתַּלְקוּ
הַדִּינִים. וְזֶה מַחֲמַת כִּי הַדִּינִים אֵינָם יְכוּלִים
לְכַלּוֹת וְכוּ', וְרוֹצִים יוֹתֵר כְּשֶׁאָדָם רוֹצֶה
לְנַקֵּם.

וְזֶה: "וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּקִנְאָתִי" - הֵינּוּ: שְׂבֻזָּה מוֹדִיעַ לָנוּ
הַתּוֹרָה גָּדֹל הַטּוֹבָה שֶׁעָשָׂה פִּינְחָס לְיִשְׂרָאֵל,
בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְלִבְשׁ נִקְמָה
לְנִקְמָה בָּהֶם.

וְהַטַּעַם הוּא: כִּי "וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי" - הֵינּוּ:

שְׂבֻזָּה בְּקִנְאָתִי, בְּמִדַּת־הַדִּין שְׁלִי, אֵינִי מְכַלָּה
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי מִדַּת־הַדִּין אֵין בָּהּ כַּח
לְכַלּוֹת. אָבֵל הָאָדָם כְּשֶׁנוֹקֵם יֵשׁ לוֹ כַּח
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי חֲסִי־שָׁלוֹם.

עַל־כֵּן עָשָׂה פִּינְחָס טוֹבָה נִפְלְאוּהָ
לְיִשְׂרָאֵל, בְּפֹה שְׂלֻב־שׁ קִנְאוֹ לְנִקְמָה
בָּהֶם - כִּי עַל־יְדֵי־זֶה רְפַתָּה מִיִּשְׂרָאֵל כַּח
הַדִּינִים, בְּחֻשְׁבֵּם שְׂפִינְחָס יִנְקֵם בָּהֶם בְּיוֹתֵר.
וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה "הִשְׁיֵב פִּינְחָס אֶת
חֲמַתִּי" וְסַלֵּק מִדַּת־הַדִּין בְּנִ"ל.

אָבֵל בְּאַמְתִּי: פִּינְחָס בּוֹדָאֵי הָיָה רַחֲמָן,
וּבּוֹדָאֵי אַחֲר־כֵּן הִקַּל הַדִּינִים
מֵעַלֵּיהֶם.

ג.

(ח"א רעח)

"בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי" (בַּמִּדְבָּר כ"ה, יא) -
בְּחֵינַת ה'צָדִיק' שְׂאֵינוֹ מְקַנֵּא
שׁוֹם צָדִיק, לֹא בְּעוֹלָם־הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם־
הַבָּא - רַק אוֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְבַּרְךָ.

ד.

(ח"ב סה)

כְּשֶׁמְקַנְאִין "קִנְאָת ה' צְבָאוֹת" (מְלָכִים ב'
יט, לא; יִשְׁעִיָּה ט, ו; לז, לב) -
נִחְשָׁב כְּמוֹ צְדָקָה.

כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ ה'תּוֹסְפוֹת' עַל מָה שֶׁאָמְרוּ:
רז"ל (בְּבֵא־בְתָרָא י: עַל מִשְׁלֵי יד, לד):
"צְדָקָה תְּרוֹמֵם גּוֹי, אֵלּוֹ יִשְׂרָאֵל. וְחֶסֶד
לְאֲמִים חֲטָאת, אֵלּוֹ הָעַפּוֹ"ם, שְׂפָל חֶסֶד
שְׁעוֹשִׂין" וְכוּ' [חֲטָא הוּא לְהוֹ, שְׂאֵינָם עוֹשִׂין - אֵלּא
לְהַתְּגַדֵּל בּוֹ; אֵלּא שֶׁתִּמְשֹׁךְ מְלַכּוֹתֵן; אֵלּא לְהַתְּיַחֵר בּוֹ; אֵלּא
לְתַרְפֵּי אוֹתָנּוּ]. וְהִבִּיאוּ רֵאִיָּה מ'נְבוֹזָרָאדָן'.

וְכָתְבוּ ה'תּוֹסְפוֹת' שָׁם: "וְנְבוֹזָרָאדָן עָשָׂה
אֵז צְדָקָה, שְׂקִנְא לְהַקְדוֹש־בְּרוּךְ-

הוא". נמצא: ש"קנאת ה' צבאות" הוא כמו 'צדקה'.

[לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, פח (על פי לקוטי מוהר"ן הנ"ל): - בן מבאר בתהלים לענין 'פנחס', כמו שפתיב (תהלים קו, ל): "וישמד פנחס ויפלל", שקנא קנאת ה' צבאות, "ותחשב לו לצדקה" (שם פסוק לא הסמוך). הרי מבאר דברי אדמו"ר ז"ל: "שקנאת ה' צבאות, נחשב לצדקה".]

ה.

(שיחות הר"ן צו)

הש"י עולמות שיש להצדיק, הוא בונה אותם ממחלקת וכו'. פי הצדיק "מטה כלפי חסד" (על פי ראש השנה יז), ודן כל החולקים עליו לכף זכות, שפונתם לשם שמים.

כי לא היה העולם יכול לסבל אור-הצדיק, שגדול מאד לסבלו, וגם מחמת שיש כמה דינים וקטרוגים גדולים על 'הצדיק הגדול האמת' - על כן הם חולקים עליו, ובזה הם משתיקים הדינים והקטרוגים.

כמו שאנו רואים פשיש דין קשה על אדם אחד, ואחד לובש קנאה ואומר: "אני אלה ואנקם ממנו ואעשה בו דין", על ידי זה הוא משתיק ממנו שאר הבעלי דין שמקטרוגים, שלא היה אפשר לו לסבל דיניהם.

נמצא: שזה שהולך לנקם ממנו, עושה לו טובה גדולה מאד, כי בודאי טוב ונוח לו לסבל דינו של זה, שזה אפשר לו לסבלו, מלסבל דיניהם חסד ושלום, שלא היה אפשר לסבלו.

וכמו שמצינו אצל פינחס במעשה זמרי: כי לולא פינחס, היו ישראל חיבין

כליה חסד ושלום. אך מחמת שיצא פינחס וקנא קנאת השם, על ידי זה נשתק הדין מעל ישראל, כמו שפתיב (במדבר כה, יא): "בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי וכו'".

בן זה שחולק על הצדיק ואומר: "אני אעשה לו ואראה לו גבורתי ונקמתי ממנו" - על ידי זה משתיק ממנו שאר הדינים. וגם עושה לו טובה וכו'. ועל ידי זה מעלין אותו מדרגה לדרגה יותר עליונה.

ו.

(לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, צג - על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ד, ואת הערבים)

"אתה מרום לעולם ה'" (תהלים צב, ט), ו"ידך על העליונה תמיד" (רש"י שם) - פי כבר היו משה רבנו ופינחס בעולם, שמהם ינקו כל הצדיקים והפשרים האמתיים שבכל דור.

עד אשר גם עתה "בעבודתנו לא עזבנו אלהינו" (עזרא ט, ט), ו"אין דור יתום"

(חגיגה ג, ב; אבות דרבי נתן פי"ה; חיי מוהר"ן קפט), ובכל דור ודור נמצאים בחינת 'מקנאי קנאת ה' צבאות', שהם בחינת 'פינחס' שעמד ויפלל וכו'.

ויש בכל דור ודור אנשי אמת, החסים על נפשם באמת, ואינם רוצים להטעות את עצמן ומסתכלין על אחריתם בכל יום בעין האמת.

עד שהם בבחינת 'מקנאי קנאת ה' צבאות', שמתעוררים מעצמם לעשות עבודת קדושות בשביל האמת מה שלא נצטוו בהם.

וכעין שאמרו ז"ל על פינחס, ועל כל הקנאין (סנהדרין פב.): "שאם בא לשאל, אין מורין להם", שזהו בחינת נדרים, בחינת צדקה וכו'.

ועדין צריכין לבאר בזה הרבה, אך אי אפשר לבאר הכל, מחמת זה בעצמו שמבאר בדברי רבותינו ז"ל הנ"ל: "שאין מורין להם" וכו'. והבן היטב.

ועל-ידי מה תבוא לבחינת אהבה? - בשתקבל מן כל הנקדות - א) הן מנה ובה' ב) והן מהנקדות שבכל אחד מישראל. ג) הן מנקדה-בכליות'.

ששם אצל כל הנקדות, שורה אהבה קדושה הנקרא 'בהן', כמו שכתוב: "הנני נתן לו את בריתי שלום". והנקדה הוא "ברית שלום", כמו שכתוב בעצ"חיים (שער שבירת הכלים פ"ג): "שהאור החסד נשאר ביסוד דאצילות".

[לקוטי הלכות, נשיאת פנים ה, יגיד טו-טז-ז (על-פי תורה ח"א לד הנ"ל), ענין סמיכות הפרשיות שבפרשת פנחס:

וזו בחינת הסמיכות של כל הפרשיות שבסדר פינחס. כי 'פינחס' הכניע קלפת בלעם, ועל-ידי זה זכה לכהנה, שהוא בחינת אור האהבה הקדושה ששורה אצל הנקדה, שהוא בחינת 'ברית שלום' (זהר בראשית לג. נח נט: ועוד).

ואז נפלו ונתבטלו כל הקלפות והסטרין-אחרנין, שמהם אהבות הנפולין, ועל-כן על-ידי זה היה להם פח לכלות ולבער כל המדינים, כמו שכתוב שם תכף אחר נתינת הכהנה לפינחס (שם כה, יז): "צרור את המדינים והפיתם אותם".

כי בודאי עתה אחר שזכה פינחס לכהנה, שהוא אהבה הקדושה, שעל-ידי זה נתבטלו הקלפות, שהם אהבות הנפולין, ובודאי עתה יכולין להכות ולבער את המדינים שהחטיאו את ישראל בכח בלעם-הרשע, שהם בחינת הקלפות הבאים מ'שבירי-כלים', שהם אהבות-נפולין - כי עתה הם מתבטלין על-ידי 'פינחס', שזכה ל'אהבה הקדושה'.

ועל-כן ה'הלך פינחס בעצמו אל המלחמה הזאת, והוא בעצמו הרג את בלעם' (במדבר כג ד) - כי עקר הכנעתם היה על-ידי 'פינחס', שזכה ל'אהבה הקדושה', שהוא בחינת ה'כהנה', כנ"ל.

וזו שנצטוו תכף אחר-כך (במדבר כו): "למנות את ישראל" - כדי לעורר פח כל נפש ונפש מששים רבוא נפשות ישראל, כדי להמשיך בחינת הנקדה-טובה שיש בכל נפש ונפש מישראל, כדי לטהר אותם מטמאת קלפת

"הנני נתן לו את בריתי שלום. והיתה לו ולזרעו אחריו ברית פהנת עולם" (במדבר כה, יב-יג)

ז.

(ח"א לג, א)

על-ידי מה ימצא השם יתברך בין בטיבו בין בעקו, על-ידי ה'תורה' הנקראת 'שלום', כמה דאת אמר (משלי ג, יז): "וכל נתיבותיה שלום". ועל-ידי 'צדיקים' שנקראו גם כן 'ברית שלום' (זהר בראשית לג. נח נט: ועוד).

ומחמת-זה יכול לאהב את ה'שלום' בכל מקום, הן בטיבו וכו', ויכול להיות 'שלום' בין ישראל, ולאהב זה את זה.

ח.

(ח"א לד, ז-ח)

כשהקדוש-ברוך-הוא נתן הכהנה לפינחס, אמר (במדבר כה, יב): "הנני נתן לו את בריתי שלום" - כי ה'כהנה' היא בחינת 'אהבה', הוא 'אברהם', שורה במקום "ברית שלום" (זהר בראשית לג. נח נט: ועוד), הינו: "צדיק יסוד עולם" (משלי י, כה).

לישראל, שהוא בחינת ה'נקדה', והוא היה צריך להכניס את ישראל ל'ארץ-ישראל', ששם נקדת העולם, ושם עקר מקום הנקדשה לקבל שם 'אור הנקדה-הקדושה', שהוא 'אור-התורה' וכו', כי עקר קבלת אור התורה בשלמות הוא בארץ-ישראל.

ואז היה מתתקן הכל, אבל על-ידי פגם בני-ישראל, גרמו שגם משה נכשל ב'הפאת-הצור' ב'מי מריבה', שעל-ידי זה נגזר שלא יכנס לארץ.

כי עקר קבלת 'אור-הנקדה' הנ"ל, הוא על-ידי 'שלוש' ועל-כך על-ידי ה'מחלקת והמריבה', בחינת 'מי מריבה', גרמו שגם משה טעה והכה את הצור וכו', ולא דבר בפיו, ועל-ידי-זה נגזר שלא יכנס לארץ ששם המקום לקבל 'אור-הנקדה' בשלמות - שעל-ידי-זה גלינו מארצנו וכו'.

ועל-כך בקש משה (במדבר כז, טז): **"יפקד ה' אלוקי הרוחות איש על העדה" וכו', ופרש רש"י: "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" - הינו: שיוכל להאיר ה'נקדה' בלב כל אחד מישראל וכו', כי ה'נקדה' היא בחינת 'רוח אלקים' וכו' - בחינת: "שיודע להלך כנגד רוחו" של כל אחד ואחד, כנ"ל.**

ואחר-כך נסמך פרשת הקרבנות של כל ימות השנה, שהם התמידין שבכל יום, ומוספין של שבת ויום-טוב וראש-הדש - זה בחינת להמשיך ה'נקדה' שבכל יום ויום, וכן נקדה הכללית של שבת ויום-טוב, שבשביל-זה באו קרבנות התמידין ומוספין של שבת ויום-טוב, כפי ה'נקדה' שצריכין להמשיך באותו היום, כי על-ידי הקרבנות שהקריבו בבית המקדש על-ידי ה'כהן, המשיכו והאירו 'אור הנקדה הקדושה' שעקרה במקום הבית-המקדש, שנמשכת על-ידי ה'כהן כפי היום וכנ"ל, שעל-ידי-זה מחילת כל העוונות וכו', בבחינת (משלי י, יב): **"על כל פשעים תכסה אהבה"** (כפבאר שם בהתורה).

נמצא: **שכל פרשיות אלו של 'סדר פינחס', סמוכים בסמך נפלא זה לזה -** כי כלם מדברים: להמשיך 'אור-הנקדה הקדושה' בכלליות ובפרטיות, כפי האדם והמקום והזמן, שעל-ידי-זה מכניעין כל הקלפות והסטר-אקרא, שהם 'אהבות-הנפולין', שזהו בחינת כל הקרבנות, להכניע 'דוח-הבהמיות, תאוות-הבהמיות, אהבות-הנפולין' - להכניעם על-ידי ה'כהן, שהוא בחינת 'אהבה-הקדושה' השורה אצל ה'נקדה-הקדושה, שמאירה ב'בית-המקדש' ביותר וכנ"ל - שעל-ידי-זה נתתקן בחינת 'שבירת-כלים', בחינת 'שביר-לוחות', שעל-ידי-זה נתתקן הכל, ועל-ידי-זה תבא הגאולה שלמה במהרה בימינו אמן].

בלעם, שהוא בחינת פגם-הברית'. כי "בכל אחד ואחד מישראל, יש בו 'נקדה-טובה' מה שאין בחברו, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל. ועל-כך הצרכו למנות כל ישראל כל יוצאי צבא, כל היוצא ללחם מלחמות השם בזה העולם, כדי לעורר כח ה'נקדה-טובה' של כל אחד.

וזה שפרש רש"י שם (שם שם, ה): **"החנכי", "שמי מעיד עליהם על תקויה-הברית, כי ה' בראש יו"ד בסוף" -** הינו: שעל-ידי ה'זכרת שמונתם הקדושים', נתעוררה ה'נקדה-טובה' שיש בהם בכל אחד ואחד, שהוא בחינת 'שמו יתברך', כי היא בחינת ה'חלק אלוה ממעל' שיש בכל אחד ואחד וכו'.

וזה שנסמך מיד אחר-כך 'ירשת ארץ ישראל', כמו שכתוב (במדבר כו, נג): "לאלה תחלק הארץ בנחלה במספר שמות" וכו'.

כי 'אור הנקדה-הקדושה' נמשכת בכמה בחינות, כפי האדם והמקום והזמן. ובכלליות בני-העולם, עקר הנקדה הם 'כלל-ישראל'; וביין 'כלליות-ישראל', עקר הנקדה הוא ה'צדיק-האמת'. וכן במקום - פי גם בבחינת 'מקום' יש 'נקדה-טובה', שהוא 'ארץ-ישראל' וכו'; פי גם בבחינת מקום יש נקדה טובה שהוא 'ארץ-ישראל', ו'בארץ-ישראל בעצמה יש עשר קדשות' (כלים פ"א מ"א), ועקר הנקדה הוא 'נקדת אבן-שתייה', שהיא ה'נקדה של ארץ-ישראל', שהיא 'נקדת כל העולם'.

וכן בזמן - פי בכל יום ויום יש בו 'נקדה-טובה', פי "לית יום דלית בו טוב" (זהר נשא כגג). אך הנקדה של 'כלל-הזמן' וכו', הוא 'שבת' וכו', 'ראשי-החדשים' ו'ימים-טובים' וכו'; ועקר הנקדה של כל השנה וכו', הוא 'יום-כפור' וכו', שבו נכנס ה'כהן-גדול', 'צדיק-הדור', בחינת 'נקדה-הכללית' - למקום ה'אבן-שתייה', 'נקדת-העולם'.

נמצא: שאז נכללו כל ה'נקדות-טובות הכלליות' של ה'צדיק' וה'מקום' וה'זמן', ועל-כך אז הוא 'מחילת וכפרת כל העוונות' וכו' - מחמת שאז מאירה עצם הנקדה ביותר ויותר, ומאירה ביותר ה'אהבה-הקדושה' ששורה אצל הנקדה וכו'.

ועל-כך נסמכה 'ירשת ארץ-ישראל' ב'פרשת פינחס' אחר 'מניו בני ישראל' (במדבר כו) - כי 'ארץ-ישראל' הוא בחינת 'נקדת-המקום', כי שם זוכין שיקבל כל אחד ואחד 'אור-הנקדה' שלו, כפי חלקו בארץ-ישראל. ועל-כך נסמכו זה לזה.

ואחר-כך נסמכה הפרשה של 'משה' - פי 'משה' הוא 'צדיק-הדור', בחינת 'נקדה-הכללית', והוא נתן התורה

ט.

(ח"א לט)

ה'עֲרֵלָה' הֵם 'שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת', הַמְסַבְּבִים
 ה"בְּרִית שְׁלוֹם" (זֶהָר בְּרֵאשִׁית לֵג. נח
 נט: ועוד). וּכְשֶׁמִּשְׁבְּרִין אֶת ה'עֲרֵלָה', אָזִי
 נִתְגַּלָּה "בְּרִית שְׁלוֹם". וּכְשֵׁי ש'שְׁלוֹם'
 לְמִטָּה, יֵשׁ לוֹ 'שְׁלוֹם' לְמַעַלָּה בְּמֵרוֹמוֹ.
 וּכְשֵׁי ש'שְׁלוֹם' לְמַעַלָּה, אָזִי נִתְגַּלָּה וְנִתְרַבָּה
 שְׁבַע גְּדוּל בְּעוֹלָם.

שָׂאָר עֲנִינֵי 'פְּנִחָס', נִמְצָאִים בְּסוֹף פְּרֻשַׁת בְּלָק

"חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֻכִּי" (בַּמִּדְבָּר כו, ה)

הטיל הקדוש-ברוך-הוא שמו עליהם ה"א מצד
 זה ויו"ד מצד זה, לומר: מעיד אני עליהם, שהם
 בני אבותיהם. וזהו שמפרש על-ידי דוד (תהלים
 קכב, ד): "שבטי יה עדות לישראל" – השם הזה
 מעיד עליהם לטבטיהם, לפיכך בכלם בתיב:
 "החנכיי", "הפלאי" וכו'. (רש"י; פסיקתא-דרב-נחמא
 יא, ו; בראשית-רבה עט, ז; שיר-השירים רבה ד, כה)

י.

(ח"א לו, ו)

הַעֵיד עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב: "שִׁישְׂרָאֵל נִקְרָאוּ
 שְׁבִטֵי יְהוָה", כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י ז"ל
 עַל "הַחֲנוּכִי" (בַּמִּדְבָּר כו, ה): "שְׁמִי מַעֲיֵד
 עֲלֵיהֶם". שֵׁם יְהוָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מִחִין', כְּמוֹ
 שְׁמוּבָא (שִׁיר-הַשִּׁירִים-רַבָּה ד, כה; פְּסִיקְתָּא-דְרַב-נְחֵמָא
 יא, ו): "שֶׁהַעֲבוּ"ם הָיוּ אוֹמְרִים: אִם בְּגוֹפֶם
 הָיוּ מוֹשְׁלִים וְכוּ' [כְּלִישׁוֹן בְּנִשְׁוֹתֵיהֶם], לְפִיכָךְ
 הַעֵיד הַכְּתוּב עֲלֵיהֶם" וְכוּ'.

וְזֶה הוּא (זֶהָר מִשְׁפָּטִים קי:): "סְלוּקָא דִּיסוּדָא
 עַד אָבָא וְאָמָא" – הֵינּוּ: בְּחִינַת: "שְׁמִי
 מַעֲיֵד עֲלֵיהֶם".

"לֹאֵלֶּה תַחֲלַק הָאָרֶץ" (בַּמִּדְבָּר כו, נג)

יא.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, הַקְּדָמָה)

'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' הִיא קוּמָה שְׁלֵמָה,
 וְ'חֲלֻקַּת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'
 הִיא כְּפִי קוּמַת אָדָם. הֵינּוּ: שֶׁחֲלַק וְגָבּוּל זֶה
 הוּא בְּחִינַת 'רֵאשׁ', וְחֲלַק וְגָבּוּל זֶה הוּא בְּחִינַת
 יָד יְמִין, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה כָּל ה'שְׁנַיִם-עֶשֶׂר
 גְּבוּלִים שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְחַלְּקָה
 לְשִׁבְטִים, שֶׁכֻּלָּם הֵם כְּפִי 'חֲלֻקֵי קוּמַת
 אָדָם', כְּמוֹבָא מְזָה בְּסִפְרִים (עֶצְר־חַיִּים, שַׁעַר מַג
 פ"א).

יב.

(ח"א כ, בְּסוֹף)

"תִּקְוֹנָא תְּשִׁיעָא: רַבְרַבִּין וְזַעֲרִין נְחֵתִין
 בְּשִׁקּוּלָא" (זֶהָר תְּרוּמָה קעז: פְּרָקָא
 תְּלִיתָא דְסִפְרָא-דְצְנִיעוּתָא) – הֵינּוּ: בְּחִינַת 'אֶרֶץ-
 יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּחְלָקָה לְשִׁבְטִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת
 (תְּהֵלִים קד, כה): "חֵיוֹת קִטְנוֹת עִם גְּדֻלוֹת".

"אִישׁ כִּי יָמוּת וּבֵן אֵין לוֹ, וְהַעֲבַרְתֶּם
 אֶת נַחֲלָתוֹ לְבֵיתוֹ" (בַּמִּדְבָּר כז, ח)
 – עֲנִינֵי 'נַחֲלָה וִירוּשָׁה' –

יג.

(ח"א לו, ז)

"יִבְחַר לָנוּ אֶת נַחֲלָתֵנוּ" (תְּהֵלִים מז, ה), זֶה
 בְּחִינַת 'מִשָּׁה' וְכוּ', כְּמֵאֵמֶר הַזֶּה ל'
 (זְבַחִים קיט:): "רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, 'נַחֲלָה'
 (דְּבָרִים יב, ט), זֶה שִׁילָה". "שִׁילָה, דָּא מִשָּׁה"
 (זֶהָר בְּרֵאשִׁית כה: תְּקוּנַי-זֶהָר מַג. וְעוּד).

וְזֶה בְּחִינַת (סְנֵהֲדִין כ:): "וְלִבְנוֹת לָהֶם בֵּית-הַבְּחִירָה" - זֶה בְּחִינַת 'מִשָּׁה', "בְּחִינַת דַּעַת" (זֶהוּ פְּקוּדֵי רַכֵּא), כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (בְּרַכּוֹת לג): "מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַה, כָּאֵלוֹ נִבְּנָה בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו". וְזֶה בְּחִינַת: "יִבְחַר לָנוּ אֵת נַחֲלָתָנוּ".

י.ד.

(ח"א נט, ה - על-פי 'קצור לקוטי-מוהר"ן')

[ענין 'נחלת אבות' - לגני גרים, ולקרב נפשות להשם-יתברך]

עַל-יְדֵי שֶׁמְקַרְבֵּי נַפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי 'הַתְּבוּדוֹת' שֶׁמִּתְבוּדָּד וּמְשִׁיחַ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנֵוֹ וְשׁוֹפֵט וְדָן אֶת-עַצְמוֹ עַל כָּל מַה שֶּׁעָשָׂה - זֹכָה לְשִׁמְרַת-שִׁבְתּוֹ, שֶׁהוּא 'בְּטוֹל הָרַע וְהַקְּלָפוֹת'.

וְעָלָיו אָמַר הַנְּבִיא: "וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבַחֹמֹתַי, יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִבְּנוֹת" (ישעיה נו, ה).

"יָד" - הֵינּוּ: שִׁיחִיָּה לֹא כַח לְהַעֲמִיד 'תְּלַמִּידִים', וְלְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם "רוּחַ חֲכָמָה" (דְּבָרִים לד, ט).

"וְשֵׁם" - הֵינּוּ: שִׁיזְכָּה לְשֵׁם טוֹב, שֶׁכָּל הַנְּפִשׁוֹת יִתְאוּוּ תְּאוּוֹה תְּאוּוֹה לְהַכְּלִיל בְּנַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ וְכוּ'.

וְלְשֵׁם' הַזֶּה יִזְכּוּ, מִחֲמַת בְּחִינַת 'חֹמָה', בְּחִינַת 'מְאָרִיךְ אֵף', שֶׁיִּכְבַּשׁ כְּעֶסוֹ. וְעֲשִׂירוֹת' וְכַבִּישַׁת כְּעֶס' בְּחִינָה אַחַת, וְנִקְרָאִים 'חֹמָה' וְכוּ' (עֵין בְּפָנִים).

וְזֶה פֶּרוּשׁ: (מְשַׁלֵּי יט, יד): "בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אָבוֹת". "בֵּית וְהוֹן" - זֶה בְּחִינַת (הַפְּסוּק הַגִּ' ל): "בְּבֵיתִי וּבַחֹמֹתַי" וְכוּ'.

וּכְשֶׁשׁוֹמֵר עַצְמוֹ מִכְּעֶס, וּמַגְדִּיל הַחֹמָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת' - בְּזֶה מַגְדִּיל נַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ וְכוּ'.

זֶה הַפָּח [לְקַרְבֵּי נַפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וּמְשַׁפֵּט' וְהַתְּבוּדוֹת' וְשִׁמְרַת-שִׁבְתּוֹ, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִצּוֹל מִכְּעֶס' וְזֹכָה לְעֲשִׂירוֹת-דְּקָדְשָׁה, וּמַגְדִּיל נַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ] - מְקַבֵּל מ'אָבוֹת', שֶׁ"ה'אָבוֹת' הָיוּ מְגִיְרִים גֵּרִים" וְכוּ'.

(אֲבָרְהָם: בְּרֵאשִׁית יב, ה; בְּרֵאשִׁית-רַבָּה לט, יד. יִצְחָק: בְּרֵאשִׁית-רַבָּה פד, ד. יַעֲקֹב: בְּרֵאשִׁית לה, ב; בְּרֵאשִׁית-רַבָּה פד, ד).

טו.

(ח"א ס, ד)

'יִרְאֵת הַבֵּן' שֶׁהוּא "מוֹרָא אָב וְאִם" (ויקרא יט, ג), צָרִיךְ לְהַמְשִׁיכָהּ בְּבְחִינַת 'נַחֲלַת אָבוֹת', בְּחִינַת (מְשַׁלֵּי יט, יד): "בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אָבוֹת".

וְצָרִיךְ שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט ה'יִרְאָה' עַל כָּל 'הַלְקֵי עֲשִׂירוֹת', שֶׁהֵם 'נַחֲלַת אָבוֹת'. דְּהֵינּוּ בְּחִינַת 'שְׁלֹשׁ קוּיִן', בְּחִינַת (בְּבֵא-מִצִּיעָא מ.ב): "לְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם מְעוֹתָיו, שְׁלִישׁ בְּפֶרֶק מְטִיָּא, וְשְׁלִישׁ בְּקַרְקַע, וְשְׁלִישׁ בְּיָדוֹ". וְכוּ'.

טז.

(ח"א סט)

כָּל אָדָם וְאָדָם כַּאֲשֶׁר הוּא בָּא לְעוֹלָם, הוּא בָּא עִם בְּתִזְוֹגוֹ הַמְיַחֲדֵת לוֹ, וְעִם סְכוּם מְמוּן הַקְּצוּב לוֹ, שִׁיחִיָּה לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְכַמָּה 'פְּרוֹת', הֵינּוּ 'בְּנִים', שִׁיחִיו לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם.

וְהֵם בְּחִינַת 'אֵילָן' וְעֲנָפִים' ו'פְּרוֹת' - הֵינּוּ: שֶׁ'אוֹרֵי-נַפְשָׁה' הוּא בְּחִינַת 'עֵקֶר הָאֵילָן'. שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצְאִים וּמִתְפַּשְׁטִים 'עֲנָפִים', הֵינּוּ: הַתְּנוּצָצוֹת וְהַתְּפִשְׁטוֹת 'אוֹרָה', הֵינּוּ בְּחִינַת ה'מְמוּן' - הוּא בְּחִינַת 'עֲנָפִים שֶׁל הָאֵילָן'. וְעַל ה'עֲנָפִים' אֵלּוֹ גְּדִלִים ה'פְּרוֹת', הֵינּוּ ה'בְּנִים'.

נמצא: כשאחד גוזל מחברו 'ממון', הוא גוזל ונוטל ממנו 'ענפים של האילן' שלו, הינו: התנוצצות 'אור-נפשה', שמשם ה'ממון' פנ"ל.

על-כן על-ידי-זה הוא גוזל ונוטל ממנו 'נפש בניו ובנותיו' שתלויים וגדלים ויונקים מ'אור הענף' הזה, כי הם הם ה'פרות' הגדלים על ה'ענפים' אלו, וכשנוטל ה'ענף' נוטל ה'פרות'.

וזה סוד שאמרו רז"ל (בבא-קמא קיט): "הגוזל את חברו, פאלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו".

וזה בחינת 'ירשה' ששיף לבנים - כי כשה'פרות' יוצאין, לפעמים עדין צריכים ל'ענפיהם' לינק מהם. ועל כן כשנפטר, ואינם יכולים לינק עוד, כי נפסק ה'נקת האילן', על-כן הם מקבלים ויורשים ה'ממון' השיף להם, להשלים 'אורם', והיא מקבלת השאר מה שראוי לה ל'אורה' - וזה בחינת ה'כתבה' שנוטלת.

ולפעמים אין צריכין הבנים לקבל עוד 'אור' מה'ענפים', ואף-על-פי-כן נוטלים 'ירשה' - זהו מבחינה אחרת. כי כשהבנים יוצאים לעולם, יוצא תכף עמהם 'בת-זוגם', ו'ממזנם', ו'בניהם' - הינו: ה'אילן', וה'ענפים', וה'פרות', והאב מקבץ אורם.

ועל-כן אפשר שיהיה גם-כן לאב ממון בשביל בניו, על-ידי שמקבץ חלקי אור שלהם.

ועל-כן לפעמים הם נוטלים ירשה, אף שאינם צריכים לאמן לקבל אור

מענפיה, אבל הם נוטלים ממון שלהם, שקבץ אביהם על-ידם מחלקי אור שלהם.

ובאמת לא היה ראוי לחלק הירשה בשוה, כי בודאי אינו שוה חלקי אורם. אבל אי-אפשר למסור משפט זה לבית-דין שלמטה, כי אין יודע חלוקים אלו, כי-אם היודע תעלומות, והוא באמת מסדר אחר-כך כראוי, ונוטל מזה ונותן לזה.

ז.

(ח"א קג)

איתא בגמרא (סנהדרין דף צא:): "כל המזינע הלכה מפיו תלמיד, פאלו גוזלו מנחלת אבות, שנאמר (דברים לג, ד): 'תורה צוה לנו משה מורשה' וכו'.

וכיין שראה משה, שבני ראובן ובני גד מניאין לב בני-ישראל מנחלת אבותם - בשביל-זה קרא להם: "תרבות אנשים הטאים" (במדבר לב, יד), ותרגם אונקלוס: "תלמידי גבריא חיביא". הדבר הזה קבלתם מרבניכם, שרבעם גזל מכם 'הלכות', ו'הלכות' הם 'נחלת אבות' פנ"ל. ועתה גם אתם הולכים בדרכי אבותיכם, ורצונכם לגזל מישראל 'נחלת אבותם'.

יח.

(ח"ב עא)

"**אף נחלת שפרה עלי**" (תהלים טז, ו). "נחלת" - זה בחינת 'יעקב', בחינת (דברים לב, ט): "יעקב חבל נחלתו".

יט.

(ח"ב לז)

דרך העולם: שכל עבודתם הוא, כדי להשאיר ירשה לבניו וכו'. אבל הממון של תאות עולם-הזה, הוא מותרות,

שֶׁנִּשְׁאָר מִן הָאָדָם 'מוֹתְרוֹת', אַחַר שְׁמֵלָא תֵּאוּתוֹ בְּעוֹלָם־הַזֶּה, וְהַ'מוֹתְרוֹת' אַחַר כָּל תֵּאוּתוֹ, הוּא הַ'מְמוֹן' שֶׁנִּשְׁאָר אַחֲרָיו.

גַּם הַבְּנִים שְׂאִינָם נוֹלָדִים בְּקִדְשָׁה, הֵם גַּם־ כֵּן 'מוֹתְרוֹת' מִמֶּשׁ, כִּי הֵם בָּאִים מִ'מוֹתְרוֹת', וְ'סֵרְחוֹן', וְעֵבֶר־תְּהִמַּח' שְׂיוּצָא לַחוּץ, וּמִזֶּה נִתְהוּוּ הַ'בְּנִים' וְכוּ'.

וְכִי שְׁמַנִּיחַ בְּנִים כְּאֵלוֹ, הוּא גְּנָאִי וּבְזִיוֹן, כִּי הֵם בְּחִינּוֹת 'מוֹתְרוֹת' וְ'טִנּוּף', עַל־כֵּן הוּא רוֹצֵה לְכַסּוֹת אוֹתָם וּלְיַפּוֹת אוֹתָם עִם הַ'מְמוֹן', שֶׁהוּא גַם־כֵּן 'מוֹתְרוֹת' גְּמוּר', שֶׁנִּשְׁאָר אַחַר כָּל הַתֵּאוּת. וְזֶהוּ הַ'יִרְשָׁה' שְׁמִשְׁאִיר לָהֶם אַחַר מוֹתוֹ, נִמְצָא שְׁמִכְסָה בְּטִנּוּף עַל טִנּוּף.

וְזֶהוּ (תְּהִלִּים יז, יד): "יִשְׁבְּעוּ בְּנִים" - שֶׁהַ'שְּׂבִיעָה' שְׁלָהֶם הוּא 'בְּנִים', שֶׁשְּׂבִיבֵלֶם הֵם מְבַלִּים אֶת יְמֵיהֶם. "וְהַנִּיחוּ יְתָרֵם לְעוֹלָלֵיהֶם" - שְׁמִכְסִים בְּ'מוֹתְרוֹת' עַל הַ'עוֹלָלִים', שֶׁהֵם גַּם־כֵּן בְּחִינּוֹת 'מוֹתְרוֹת' כַּנֶּ"ל - הֵינּוּ: הַ'יִרְשָׁה' שְׁמַנִּיחִים לַבְּנִים, שֶׁשְּׂבִיבֵלֵיהֶם מְבַלִּים יְמֵיהֶם.

אָבֵל אָנִי - אֵין בּוֹחֵר לְעַצְמִי כִּי־אִם לְזִכּוֹת "לְחַזּוֹת בְּנַעַם ה'". וְזֶהוּ (שָׁם שָׁם, טז): "אֲנִי בְּצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנִיךָ" - שֶׁדוּד הַמֶּלֶךְ עָלְיוֹ־הַשְּׁלוֹם אָמַר: שֶׁבָּחַר לוֹ רַק לְזִכּוֹת בְּצַדִּיקוֹת שְׁלוֹ, לְחַזּוֹת פְּנֵי הַשֵּׁם וּלְהַפִּיר הַבוֹרָאִי־תִבְרָךְ. וְגַם הַבְּנִים שֶׁהוּא חָפֵץ לְהַשְׁאִיר - פּוֹנְתוֹ רַק בְּשִׂבְלוֹ יִתְבְּרָךְ, כְּדִי לְהַשְׁלִים כְּבִיכּוֹל "צַלֵּם דְמוֹת תְּבַנִּיתוּ" (בְּרַפְתִּי שְׁבַע־בְּרִכּוֹת), כִּי הַ'בְּנִים־דְּקִדְשָׁה' הֵם גְּבוּהִים מְאֹד וְכוּ'.

וְגַם מִי שֶׁבּוֹחֵר בְּ'עוֹלָם־הַבָּא', וְרוֹצֵה לְהַשְׁאִיר זְכוּתוֹ לְבָנָיו - גַּם זֶה בְּחִינַת "יִשְׁבְּעוּ בְּנִים" וְכוּ'. וְעַם־כָּל־זֶה טוֹב מְאֹד אֲפֹלוּ מִי שֶׁעוֹבֵד בְּשִׂבְלֵי 'עוֹלָם־הַבָּא'. וְגַם טוֹב לְהַשְׁאִיר זְכוּתוֹ לְבָנָיו, כְּמוֹכָא: "שְׂאִין לְאָדָם לְקַבֵּל כָּל שְׂכָרוֹ, רַק יִשְׂאִיר מְזִכּוֹתוֹ לְבָנָיו אַחֲרָיו".

רַק שֶׁהַצְּדִיקִים הַשְּׁלָמִים אוֹהֲבֵי־הַשֵּׁם בְּאֵמֶת, כְּגוֹן דָּוִד וְכִיּוּצָא, אֵינן בּוֹחֲרִים בְּכָל־זֶה כָּלֵל, וְאֵינן רוֹצִים לֹא בְּעוֹלָם־הַזֶּה, וְלֹא בְּעוֹלָם־הַבָּא, וְלֹא לְהַשְׁאִיר זְכוּתָם וְצַדִּיקָתָם לְבָנֵיהֶם, רַק לְמַלְאוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבְּרָךְ וְכוּ"ל.

ג.

(ח"ב עב)

"כָּל הַמְעַנֵּג אֶת הַשֶּׁבֶת, נוֹתֵנִין לוֹ נַחֲלָה בְּלֵי מְצָרִים" (שֶׁבַת קיח). הֵינּוּ: 'בְּלֵי גְבוּלוֹ', כִּי 'עֲנָג שֶׁבֶת' שֶׁהוּא 'מַעֲיֵן עוֹלָם־הַבָּא', הוּא בְּחִינַת 'בְּלִיתִי גְבוּל'.

גא.

(שִׁיחּוֹת־הַר"ן ריז)

עֵקֶר הַיְדִיעָה מִמֶּנּוּ יִתְבְּרָךְ, כְּבָר הוֹדִיעוּ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים וְכוּ', וְהַנִּיחוּ לָנוּ יִרְשָׁה טוֹבָה כְּזֹאת. וְאֲנַחְנוּ מְחַיְבִים לְקַבֵּל הַיִּרְשָׁה הַטוֹבָה הַזֹּאת בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (תְּפִלַּת שְׁחִרִית): "אֲשִׁרִינוּ מַה טוֹב חֶלְקֵנוּ, וּמַה נָּעִים גּוֹרְלֵנוּ, וּמַה יָּפָה יִרְשָׁתֵנוּ" (מִתְּפִלַּת שְׁחִרִית) וְכוּ'.

רַק הַפְּסוּקִים מְזַהִירִים אוֹתֵנוּ: לְקַח הַיְדִיעָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת בְּמַחְנוּ, וּלְהַמְשִׁיכָהּ וּלְקַשְׂרָהּ בְּלִבֵּנוּ הַיָּטִב תָּמִיד בְּכָל עֵת, "לְמַעַן תִּהְיֶה יְרָאתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נַחֲטָא" וְכוּ'.

כב.

(ספר-המדות, עניני נחלה וירשה')

[א] כל השורה תבואתו של חברו, אינו מניח בן לירשו (בנים ח"א לא).

[ב] לעולם יחזיק אדם בנחלת אבותיו, ואל ימכר ואל יחליף אותם (ממון עט).

[ג] מי שסחורותיו ונחלותיו מפזרים ואינם במקום אחד, לפעמים נצול על-ידי יזם מקריעה על מתו (ממון ח"ב כח).

[ד] המונע הלכה מתלמידו, כאלו גוזלו מנחלת אבותיו, ואפלו עברין שבמעי אמן מקללין אותו ומנקבין אותו בכבדה. ואם למדו, זוכה לברכות פיוסה, וזוכה ומלמדה לעולם-הבא (צדיק נ).

[ה] מי שמתודה על עוונותיו, יזכה שלא יצטרך למכור מנחלת אבותיו (תשובה ט).

כג.

(עלים-לתרופה, ד ויצא תקצו)

ליבע קינדער! געלויבט איז השם-יתברך איך האב אייך שוין געגעבן א גוטע ירושה' אויף אייביג. קיין עשר אין דער וועלט, קען אזוי א ירושה' נישט לאזן, מיר האבן זיך ברוך-השם גארנישט צו שעמן.

[בני האהובים! ברוך-השם כבר נתתי לכם ירושה טובה לעולם. שום עשיר שבעולם, לא יכול להשאיר ירושה' פנה. אין לנו ברוך-השם במה להתביש].

ועינן עוד בלקוטי-הלכות 'הלכות נחלות'

"יפקד ה' וכו' איש על העדה וכו'. ואשר יוציאם ואשר יביאם, ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה וכו'. קח לך וכו' איש אשר רוח בו וכו'" (במדבר כז, טז-יז-יח)

כד.

(ח"א ח, ב"ח)

עקר ה'רוח-חיים', מקבלין מהצדיק והרב שבדור, כי עקר 'רוח-חיים' הוא בהתורה וכו'. וכשהוא מקשר להצדיק והרב שבדור, כשהוא מתאנח ומאריך רוחה, ממשיך 'רוח-חיים' מהצדיק-שבדור שהוא דבוק בהתורה, אשר שם ה'רוח'.

וזהו שנקרא הצדיק (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (רש"י; במדבר-רבה כא, טו) - כי הצדיק ממשיך ומשלים ה'רוח-חיים' של כל אחד ואחד.

וזה פרוש (בבא-בבא ע"ד): "אמר רבה בר בר חנה וכו', ועיל טיעא תותה ברפיה" [ונכנס סוחר אחד תחת ברפו] - הינו: ה'צדיק', שנקרא 'טיעא', כמו שפרש רש"י בכל מקום: "סוחר ישמעאל", ו'סוחר' הוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב (קהלת א, ו): "סוֹבֵב סֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ". והינו הצדיק שמקבל הרוח מהקדשה.

וזהו: "סוחר ישמעאל" - על-שם (בראשית טז, יא): "כי שמע ה' אל ענין", כי הצדיק שומע כל האנחות של הדבקים בו, "כי ממנו תוצאות חיים" (משלי ד, כג) לכל-אחד, כי הוא "איש אשר רוח בו" פנ"ל.

"וזקיף רמחא" [נרומחו זקוף בידו] - 'רומח' הוא בחינת "רוח מ"ם" (עיין זהר פנחס רלז). וכו', בחינת (בראשית א, ב): "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם", הינו: התורה

שנתנה לארבעים יום, ששם ה'רוח-החיים'
וכו'.

"יעיר קנו" - שהוא מעורר ה'מחין'
מתרדמותן, מבחינת 'מחין-
דקטנות', מבחינת 'שנה' וכו'.

כה.

(ח"א,י,ה"ט)

העצה היעוצה לבטל ה'נבואה', שהיא
ה'עבודה-זרה' - העקר הוא על-
ידי 'התקרבות לצדיקים' וכו', ו'צדיק' הוא
בחינת 'רוחא', כמו שכתוב (במדבר כג, יח):
"איש אשר רוח בו". ועל-ידו נכנע רוח
גבוה, "אל אחר" (שמות לד, יד), 'כפירות',
ונעשה מ'אחר', 'אחד', כי הוא "קוצא דאות
ד" (תקוני-זוהר נה: וכו').

וזה פרוש (בבא-בבא ע"ד): "אמר רבה בר בר
חנה וכו', ואנחה ברישה דרמחא"
[והניחה בראש הרמח].

"רמח" (ויקח רמח בידו. במדבר כה, ז) - דא
רוח מ"ם" (זהו פנחס ר"ז). וכו'. כי
"המ"ם היא ארבע רוחות" (זהו שם), בחינת
"רוח הצדיק דנשב בידיו ורגליו" (תקוני-זוהר
נג.).

ו'ראש הרמח' - הוא ה'צדיק', "כי מפנו
תוצאות הרוח" (לשון הפסוק במשלי ד,
כג - עין ח"א תורה ח - מובא לעיל), כמו שכתוב:
"איש אשר רוח בו" כנ"ל.

כו.

(ח"א כט, ב)

להקים ולרומם את ה'דעת', הוא על-ידי
ש'בח-הצדיקים'. כשמשבחין
ומפארין הצדיקים, נתרומם ה'דעת'.

בבחינת (דברים לב, יא): "בנשר יעיר קנו".
"נשרא - דא רוחא" (תקוני-זוהר נג.),
דא בחינת 'צדיק', בבחינת (במדבר כג, יח):
"איש אשר רוח בו".

כז.

(ח"ב,ח,ח)

צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי מנהיג-
אמתי, להתקרב אליו. פי כל
מנהיג ומנהיג יש לו בחינת 'רוח-נבואה'. וגם
עכשו שבטלה ה'נבואה', בהכרח שיהיה
לה'מנהיג' בחינת: "רוח אחרת" (במדבר יד,
כד), מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעל-ידי-
זה זכה להיות 'מנהיג'.

אך באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל,
יש לו בחינת "רוח אחרת" (במדבר יד,
כד), כי הוא בחינת: "איש אשר רוח בו, אשר
יוציאם ואשר יביאם" (במדבר כג, יז), כי
המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי
יש לו בחינת "רוח אחרת", אשר מחמת-זה
נעשה הוא דיקא 'מנהיג' לישראל.

וזה ה'"רוח אחרת" - הוא בחינת 'רוח-
הקדש', 'רוח-נבואה'. אף-על-פי
שעכשו אין נמצא 'רוח-נבואה', 'רוח-
הקדש' ממש - אף-על-פי-כן בודאי יש לו
בחינת "רוח אחרת", הנמשך מן הקדשה,
מה שאין נמצא בשאר ההמון.

אף-על-פי שאינו 'רוח-הקדש' ממש
לידע עתידות - אף-על-פי-כן

הוא בבחינת 'רוח-הקדש', 'רוח-נבואה'.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש
לה'מנהיג-האמתי' - על-ידי-זה
כל המתקרבים אליו נתחזק ונתתקן אצלם
ה'אמונה האמתיות דקדשה', ונתתקן
ונתברר בחינת ה'מדמה', וזוכין ל'אמונה
ישרה דקדשה' וכו'.

וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מְאֹד מֵהַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ:
 "שִׁיזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְמִנְהִיג אֲמַתִּי!"
 - בְּדִי שִׁיזְכָּה לְאֲמוּנַת-אֲמַתִּיּוֹת בְּשִׁלְמוֹת.

ה'רַגְלִינִי שְׂרַחֲוֹקִים מִה'פֹּחַ, אֲדַע-עַל-פִּי-כֶן
 גַּם הֵם יֻכְלוּ לְהַשְׁיֵג וּלְדַעַת ה'תְּכַלִּית, עַל-
 יָדֵי כָל דָּבָר וְדָבָר שֶׁבָרָא בְּעוֹלָם הַשָּׁפֵל הַזֶּה.

כח.

(ח"ב ט)

'מִנְהִיגֵי-הַדּוֹר' - הֵם בְּחִינַת 'רוּחַ', כְּמוֹ
 שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כז, יח):
 "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׁיזְדַּע לְהִלְךְ נֶגֶד
 רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד" (רש"י; בַּמִּדְבָּר-רַבָּה כא, טו).
 וְיִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת 'לֵבָא', כִּי 'יִשְׂרָאֵל הֵם
 לֵבָא דְכָל עַלְמָא" (זוהר פִּנְחָס רכא).

וְרֵאיוֹי לָנוּ לֹאמַר זֹאת בְּבִכְיָה, בְּדַמְעוֹת
 שְׁלִישׁ, לְבַבּוֹת וּלְהַתְגַּעְגַּע לְבַקֵּשׁ
 וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ: "מְתֵי נִזְכָּה לָזֶה,
 שִׁיְהִיָּה לָנוּ זֶה ה'דְּעַת, שֶׁנוֹכַל לְדַעַת
 וּלְהַפִּיר הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ מִכָּל דָּבָר שֶׁל זֶה
 הַעוֹלָם בְּפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת, עַד ה'תְּכַלִּית".

וְצָרִיכִין 'מִנְהִיגֵי-הַדּוֹר', לְנָשֵׁב בְּבִחִינַת
 'רוּחַם', עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
 שֶׁהֵם "לֵבָא דְעַלְמָא", לְנַפַּח מֵהֵם
 ה'עֲפֻרוֹרִיּוֹת, דְּהֵינּוּ 'מְרֵה-שְׁחוּרָה' שֶׁנוֹפֵל
 עֲלֵיהֶם, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה אֵינּוּ יָכוֹל ה'אִישׁ-
 הַיִּשְׂרָאֵלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', לְדַלֵּק וּלְבַעַר
 לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ וְכו'.

וּכְפִי הַמְדַרְגָּה פְּחוּתָה שְׁלָנוּ עִתָּה, וְכִלְנוּ
 אֵין פְּנִינּוּ יְפוֹת כָּלֵל, אָנוּ צָרִיכִין
 שִׁרְחַם עֲלֵינוּ הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ, לְתַן לָנוּ 'מִנְהִיג',
 'דוּעָה נְאֻמָּן, שִׁיּוֹכַל לְהֵאִיר בָּנוּ יְדִיעָה הַנִּזְכָּר,
 בְּדִי שֶׁנוֹכַל לְעַבְדּוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּרֵאיוֹי וּלְבוֹא אֶל
 ה'תְּכַלִּית'.

ל.

(ח"ב עב)

וְחוֹזְרִין וְנִתְחַבְּרִין חֲלָקֵי הָאֵשׁ שֶׁבְּכָל אֶחָד
 וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְנִתְקַשְּׂרִין בִּיחָד,
 וְנַעֲשִׂין בְּחִינַת 'לֵב'. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נַעֲשֶׂה
 בְּחִינַת 'לֵב' לְמָקוֹם, שֶׁצָּרִיךְ שִׁיְהִיָּה שָׁם
 בְּחִינַת 'לֵב', וְחוֹזֵר וּבוֹעֵר לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ וְכו'.

יֵשׁ בְּחִינַת 'רוּחַ' בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְהַמִּנְהִיג
 הָאֲמַתִּי שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת מֹשֶׁה,
 הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַפּוֹלֵל', בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כז,
 יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", וּפִרְשׁ רַש"י:
 "שִׁיזְדַּע לְהִלְךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד" (בַּמִּדְבָּר-רַבָּה כא, טו) - כִּי כָּלֵם מְקַבְּלִים
 מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַפּוֹלֵל' וְכו'.
 בְּחִינַת "רוּחַ אֱלֹקִים" (שְׁמוֹת לא, ג) וְכו'.

נט.

(ח"ב לט)

יֵשׁ לָנוּ לְכַסּוֹה וּלְהַתְגַּעְגַּע וּלְהַשְׁתַּוְּקַק
 מְאֹד: "מִי יִתֵּן וְהָיָה לָנוּ מִנְהִיגֵי-הַדּוֹר,
 רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' עַל-יְדֵי-הַשְּׁלוֹם",
 שֶׁמִּגְדֵּל עֵצָם מֵעֲלָתוֹ הָיָה יָכוֹל לְהֵאִיר אֶפְלוֹ
 ב'פְּחוּתֵי-שִׁבְעַחֲוֹתִים', אֶפְלוֹ ב'שִׁפְחָה', כְּמוֹ
 שֶׁאֲמַרוּ רַז"ל (מְכִילְתָא בְּשַׁלַּח) וְכו'.

וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַת ה'רוּחַ אֱלֹקִים" שִׁישׁ
 בו, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ', רוּחַ
 נְבוּאָה, כְּמוֹ-כֶן הוּא זוֹכָה לְחִדּוּשׁ בַּתּוֹרָה וְכו'
 - כִּי זֶה ה'רוּחַ אֱלֹקִים", הוּא שׁוֹרָה עַל פְּנֵי
 הַתּוֹרָה וְכו', עַל-כֵּן עַל-יְדֵי ה'רוּחַ אֱלֹקִים"
 הַזֶּה זוֹכִין לְחִדּוּשׁ בַּתּוֹרָה.

שִׁיְהִיָּה לוֹ זֶה הַכַּחַ, שִׁיּוֹכַל לְהֵאִיר אֶפְלוֹ
 בָּנוּ, בְּבִחִינַת 'רַגְלִינִי', שֶׁאֶפְלוֹ

עַל-כֵּן עַל-יְדֵי ה'מִנְהִיגֵי-הָאֲמַתִּי' שֶׁהוּא
 בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת 'דְּעַת-

"וְנָתַתָּה מֵהוֹדֶךָ עָלָיו" (במדבר כז, כ)

"מהודך" - ולא 'כל הודך'. נמצינו למדין: פני משה בחמה פני יהושע כלבנה. (רש"י; בבא-בבא עה.)

לב.

(ח"א, ה)

על-ידי ה'דמימה' וה'שתיקה' (שיהיה מן

השומעים הרפתם ואינם משיבים, ולא

יודק על בזיון פבודו) - נעשה בחינת 'חיריק',

כמובא בתקונים (תקוני-זוהר ז. על שמות כד, י):

"ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר", דא חיריק.

וזה בחינת (ישעיה סו, א): "והארץ הדם

רגלי". "הדם" - זה בחינת 'דמימה'.

וזה בחינת ה'נקדה-התחתונה של תמונת [האות] אל"ף וכו'.

ואז נעשה יחוד בין 'חמה' ל'לבנה',

שה'שמש' מאיר ל'לבנה', ונעשה

יחוד בין 'משה' ו'יהושע'.

כי (בבא-בבא עה.): "פני משה בפני חמה",

ודא 'נקדה-העליונה' בחינת 'פסא',

בחינת 'משה', כמו שכתוב (תהלים פט, לז):

"וכסאו כשמש נגדי", בחינת (יחזקאל א, כו):

"וממעל לרקיע דמות פסא".

וה'נקדה-התחתונה - היא 'יהושע',

בחינת 'לבנה',

בחינת: **"ותחת רגליו כמעשה לבנת" - דא**

לבנה'.

וה'א"ו שבתוך האלף' - הוא ה'רקיע',

הוא בחינת ה'אהל', כמו שכתוב

(שמות לג, יא): **"ויהושע בן נון לא ימיש מתוך**

האהל". ו'אהל' הוא 'רקיע', כמו שכתוב

(ישעיה מ, כב): **"וימתחם פאהל לשבת", וכתוב**

(תהלים קד, ב): **"נוטה שמים פריעה". וזה**

(שמות כו, יג): **"יריעת האהל".**

הכולל, 'רוח-הכולל', שעל-ידו מתנוצץ

מחו של כל אחד וכו' - על-ידי-זה נמשך

לכל-אחד 'חדושין-דאורייתא'. כי

ה'חדושין-דאורייתא', הם על-ידי בחינת

ה'רוח אלקים" ששורה על 'פני התורה'

וכו'.

"וסמכת את ידך עליו" (במדבר כז, יח)

לא.

(ח"א סא, ב)

ה'סמיכה' שסומכין את הרב, וה'כתב' -

הם מבחינה אחת. כי

ה'סמיכה' ב'ידים', כמו שכתוב (דברים לד, ט):

"ויהושע בן נון מלא רוח חכמה, כי סמך

משה את ידיו עליו". והוא בחינת ה'כתב',

בחינת "יד פותבת" (תקוני-זוהר פט, א), בחינת

'חכמה', כי 'אותיות הכתב' בהם נבראו כל

העולמות וכו'.

וכשהחכם הראוי לסמיכה נסמך בשם

'רבי' וכו' - אזי על-ידי

ה'סמיכה', שאזי מקבל חכמתו מבחינת יד

ה', בבחינת: "ויהושע בן נון מלא רוח

חכמה" וכו' פנ"ל, אזי מביא הארה וכח

ב'כתב-ידנו', שהוא גם בן מבחינת 'חכמה'

וכו', שעל-ידי ה'שכל' שמקבל מ'יד ה',

בחינת 'סמיכה', על-ידי-זה מביא הארה וכח

ב'כתב' פנ"ל.

וְכִסָּא הָעֲלִיּוֹן, הִינּוּ נִקְדָּה-הָעֲלִיּוֹנָה,
 נְחֻלְקַת לְשֵׁלֶשׁ טַפִּיין. כִּי תִשׁוּבָה
 צָרִיד לְהִיּוֹת בְּשֵׁלֶשׁ תַּנָּאִים, כְּמוֹ שְׁפַתּוֹב
 (ישעיה נ, י): "פֶּן יֵרָאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמָע,
 וּלְבָבוֹ יִבִּין וְיָשׁוּב". וְאֵלּוּ ה'שֵׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת' הֵם
 נִקְדָּת 'סְגוּלָּה', וְ"סְגוּלָּה דָּא חֲמָה" (תקוני-זהר ז):
 - הִינּוּ: "פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה".

וְזֶה פִּרוּשׁ (תהלים מז, ד): "יִדְבֵּר עַמִּים
 תַּחֲתֵינוּ, וּלְאֲמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ" - זֶה
 בְּחִינַת 'חִירִיק', נִקְדָּה-הַתַּחֲתוֹנָה שֶׁל אֶלְפָּה,
 שֶׁהוּא בְּחִינַת: "וְתַחַת רַגְלָיו", בְּחִינַת (ישעיה
 סו, א): "וְהָאָרֶץ הַדֶּם רַגְלָיו".

"יִבְחַר לָנוּ אֶת נַחֲלָתָנוּ" (תהלים שם, ה) - זֶה
 בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת 'נִקְדָּה-
 הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הָאֶלְפָּה, בְּחִינַת: "וּמִמַּעַל
 לָרְקִיעַ דְּמוֹת פֶּסֶא". "וְכִסָּאוֹ בְּשִׁמְשׁ", "פְּנֵי
 מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה", כְּמֵאמֹר חֲזוּ"ל (זבחים קיט):
 "רַבִּי שִׁמְעוֹן אֹמֵר: נַחֲלָה, זֹו שִׁיֻּלָּה. "שִׁיֻּלָּה,
 דָּא מֹשֶׁה" (זהר בראשית כג: כה: תקוני-זהר מג: ועוד).

"אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב" (תהלים שם) - זֶה בְּחִינַת
 'א"ו שְׁבַתוֹף אֶלְפָּה, בְּחִינַת 'אֶהֱלִי',
 בְּחִינַת 'אֹר', שִׁמְשׁוֹ מֵאִיר ל'הוֹשֵׁעַ, כְּמוֹ
 שְׁפַתּוֹב (בראשית כה, כז): "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב
 אֶהְלִים".

לג.

(ח"א כב, בסוף)

'צַעַר הַבוֹשָׁה, גְּדוֹל מְאֹד יוֹתֵר מֵעֵנֶשׁ
 גִּיהֶנֶם. וְכָל יִסּוּרֵי עוֹלָם-הַזֶּה, יֵשׁ
 בָּהֶם 'צַעַר הַבוֹשָׁה' - שְׁמַתְבִּישׁ מַחְבְּרָיו עַל
 שֵׁישׁ לוֹ יִסּוּרֵין.

וְכֵן לְעֵתִיד-לְבוֹא, 'צַעַר הַבוֹשָׁה' גְּדוֹל
 מְאֹד, וְאֶפְלוּ "כָּל צַדִּיק נִבְוָה מִחַפְּתוֹ
 שֶׁל חֶבְרוֹ, אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה, אוֹי לְאוֹתָהּ

כְּלִמָּה", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בבא-בבא עה),
 וְאָמְרוּ שָׁם: "פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה, פְּנֵי
 יְהוֹשֻׁעַ כְּפְנֵי לְבָנָה, אוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה,
 אוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ כְּלִמָּה" וְכוּ'.

מִכָּל-שִׁפְךְ אִיד יִתְבַּיֵּשׁוּ הַחוּטָאִים
 רַחֲמָנָא-לְצַלְךָ. וְאִם הוּא
 בְּמַדְרָגָה שְׂאִין צָרִיד לְהַתְבַּיֵּשׁ מִשׁוּם אָדָם,
 יֵשׁ לְהַתְבַּיֵּשׁ מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכוּ'.

לד.

(ח"ב ה, טו)

כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה 'תְּקוּנַת-הַבְּרִית', בְּחִינַת 'מַחִין' -
 אִזִּי נַעֲשֶׂה בְּחִינַת "תְּפִלִּין
 דְּמַכְסִּין עַל מַחָא" (תקוני-זהר קטו:).

וְזֶהוּ (כתבות קו): "וְכִסִּי לְיוֹמָא" - דְּהִינּוּ
 'שִׁמְשׂא'. הִינּוּ בְּחִינַת "תְּפִלִּין
 דְּמַכְסִּין עַל מַחָא", שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שִׁמְשׂא',
 בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת (בבא-בבא עה): "פְּנֵי
 מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה" - כִּי "מֹשֶׁה הוּא הַדַּעַת"
 (זהר פקודי רכא).

"כַּאֲשֶׁר דָּבַר ה' בְּיַד מֹשֶׁה" (במדבר כז, כג)

לה.

(ח"א כב, א-ב)

יֵשׁ 'חֻתָּם', וַיֵּשׁ 'חֻתָּם בְּתוֹף חֻתָּם'.
 (עבודת-זרה לא. שְׁלַח־עֲרוּף יוֹרֵה-דַּעַה קִיח; זֶהר
 כִּי תִצֵּא הַשְּׁמֹטוֹת רַפְגִּי עֲצָרִיִּים ה, ה; לָהּ, ג; שַׁעֲרֵי-
 הַפְּנֹנוֹת, יוֹסֵם-הַכַּפּוּרִים ג, הוֹשַׁעֲנָא רַבָּה ו; פְּרִיעֲצָרִיִּים,
 לוֹלָב ד).

'חֻתָּם' הוּא - כִּי יֵשׁ 'מוֹכִיחֵי-הַדּוֹר',
 בְּחִינּוֹת 'רַגְלִין', עַל-שֵׁם שֶׁהֵם
 "לְמוֹדֵי ה'" (ישעיה נד, יג), שְׁלֹמֹדִין כְּבִיכּוֹל
 אֶת הַשֵּׁם, שְׁנוֹתְנִין לוֹ עֲצוֹת, וְהוֹלְכִים

בשליחותו לישראל להוכיחם ולהחזירם להשם-יתברך.

ויש 'חותם' שהוא למעלה מזה ה'חותם' - הינו: בחינות 'ידי' המקבלים 'מוסר' מאלו ה'מוכיחים', בחינות (איוב לז, ז): "ביד כל אדם יחתום". וה'ידי' זה בחינת 'אמונה', שנתקבל בה ה'מוסר', בבחינת (במדבר כז, כג): "כאשר דבר ה' ביד משה", בחינת (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה".

לו.

(ח"א נו, ט)

ה'ידי' הן בבחינת 'שמים', ושם כל ה'דבורים', בחינת (תהלים קיט, פט): "לעולם ה' דברך נצב בשמים" - נמצא, שמקבלין הדבורים מהידיים.

וזה בחינת: "כאשר דבר ה' ביד", הנאמר במשה (במדבר כז, כג) ובשאר נביאים - כי שם כל הדבורים, ומשם מקבלין אותם (עין בפנים).

"כבשים בני שנה תמימים, שנים ליום עלה תמיד. את הכבש אחד תעשה בבקר, ואת הכבש השני תעשה בין הערבים. עלת תמיד וכו'" (במדבר כח, ג-ד) - עניני 'קרבן תמיד'

לז.

(ח"א כח, כל התורה)

המתנגדים והמבזים והמחרפים יראי השם, זה מחמת שמקבלים תורה מ'תלמידי-חכמים' שדין יהודאין'.

כי 'תלמידי-חכמים' שדין יהודאין', מקבלים תורתם מה'שדין' שיש להם תורה נפולה מ'אלפין נפולין'. ובאלפין אלו

כתיב בשלמה: "וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו המשה ואלף" (מלכים-א ה, יב).

כי 'שלמה' זכה להם בקדשה. אבל הם מקבלין מהם דרך הקלפות וכו'. וצריכין להתרחק מאד מלשמע מהם תורה וכו'.

ועצה ותקון לזה: היא בחינת 'תולע', בחינת 'אמונה' וכו', והוא בחינת 'אברהם', בחינת 'חסד', בחינת 'אמונה'. פי על-ידי 'אמונה' בחינת 'ימין' - מתגבר על אויביו וכו'. ובזה ה'חסד' מתקן אלו ה'אלפין הנפולים'.

ואי-אפשר לבוא ל'חסד', אלא על-ידי שיכנים תלמידי-חכמים צדיקים לתוך ביתו. פי "המכנים אורחים תלמידי-חכמים אמתיים לתוך ביתו, כאלו הקריב תמידיו", כמאמר חז"ל (ברכות י: על מלכים-ב ד, ט): "איש קדוש עובר עלינו 'תמיד' וכו'".

ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמש אותם, זוכה לחסד הנ"ל, כמאמר (כתבות צו): "כל המונע תלמידו מלשמשו, כאלו מונע ממונו חסד".

ובשביל-זה "היה התמיד 'כבש'" (שמות כט, לח-לט; במדבר כח, ג-ד) - פי ממונו נתתקנו ה'אלפין', בבחינת (ירמיה יא, יט): "ואני ככבש אלוף".

וזה בחינת 'כבש' - "שכבוש תחת יד רבו ומשמש אותם".

וזה 'תמ"ד' - גימטריא ד' אלפין [ד' פעמים: אל"ף] - שהוא תקון ה'אלפין'.

ושמענו מפיו הקדוש: "שזאת התורה, מרמז בה כל הפונות של

‘פֶּרַשַׁת הַתְּמִיד’ שְׂאוּמְרִים בַּבֶּקֶר! – וּבְאֵר לָנוּ קֶצֶת.

וְעַיִן בַּפְּנוּנוֹת, וְתִרְאָה וְתַבִּין: שְׁכָל הַפְּנוּנוֹת שֶׁל ‘פֶּרַשַׁת הַתְּמִיד’, מִבְּאֵרִים בְּתוֹרָה הַזֹּאת.

כִּי מִבְּאֵר שֵׁם: שֵׁתְּמִיד’ מִכְּנִיעַ ‘קִלְפוֹת־דַּעֲשִׂיָּה’ וְכוּ’, שֶׁהֵם בְּחִינַת ‘עֲבוּד־הִזְרָה’ וְכוּ’. וְ“עוֹלָת” גִּימְטְרִיא שֵׁם אֲב־ג ית”ץ וְכוּ’, שֶׁהוּא בְּ‘חֶסֶד’ וְכוּ’, בְּסוּד: “וַיִּשְׁפֹּם אֲבִרְהֵם בַּבֶּקֶר” (בְּרֵאשִׁית יט, כז; כא, יד; כב, ג).

וְהוּא סוּד (ישעיה מא, יד): “אֵל תִּירָאִי תוֹלַעַת” וְכוּ’. וַיֵּשׁ בְּנִגְדוֹ בַּקִּלְפָּה ‘תוֹלָע’ אֲשֶׁר מְכַלָּה וְאוֹכֵל הַכֹּל וְכוּ’.

וְעַל־כֵּן צוּה הַשֵּׁם־יִתְבַּרַךְ בְּרַחֲמָיו: לְהַקְרִיב ‘עוֹלֹת תְּמִיד’ – לְהַתְגַּבֵּר ‘עוֹלֹת תְּמִיד’ שֶׁבִּקְדָּשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת ‘תוֹלַעַת יַעֲקֹב’, עַל הַ‘תוֹלָע’ שֶׁבַּקִּלְפָּה’ וְכוּ’.

וְדַע: כִּי כָּל ‘קָרְבַּן עוֹלָה’, הִיא בְּבְחִינַת ‘לֵאָה’ וְכוּ’, וְלָכֵן בָּא ‘עוֹלֹת תְּמִיד’ בְּנִגְדָּה, כְּדִי לְמַתַּק דִּינָיָה, כְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁלַט וַיִּמְשַׁל הַ‘תוֹלַעַת הַטָּמֵא’, וְ‘תוֹלָע’ יִחְזֹר לְ‘עוֹלֹת’.

וְזֶה שְׁפָתוֹב (בַּמִּדְבָּר כח, ז): “עוֹלֹת תְּמִיד”, כִּי ‘תְּמִיד’ בְּגִימְטְרִיא ד’ אֲלֶפֶין שְׁלוֹקַחַת ‘לֵאָה’ וְכוּ’.

כָּל־זֶה מִבְּאֵר בְּ‘פְרִי־עֵץ־חַיִּים’, שֶׁעַר הַקְּרִבָּנוֹת פָּרַק ד’, עַיִן־שֵׁם הַיֵּטֵב, וְתִדְקֶדֶק וְתִרְאָה: שְׁכָל־זֶה מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה.

כִּי מִבְּאֵר שֵׁם: שֶׁהַמְּתַנַּגְדִּים הַמְּחַרְפִּין יִרְאִי־הַשֵּׁם, זֶה נִמְשָׁךְ מִהַ‘אֲלֶפֶין הַנְּפוּלִים’, שֶׁאֵלוֹ הַ‘אֲלֶפֶין בִּקְדָּשָׁה’ הֵם בְּחִינַת ‘לֵאָה’, וְאַצְלָם נַעֲשֶׂה מְזָה בְּחִינַת

(ישעיה ז, יג): “הַמַּעֲט מִכֶּם הַלְּאוֹת אֲנָשִׁים, כִּי תִלְאוּ גַם אֲלֻקִּים”, כָּאֵלוֹ לֹאָה הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא מִלְּעֶזֶר וְכוּ’.

כִּי מִ‘לֵאָה’ ה’ נַעֲשֶׂה אֲצֻלָּם בְּחִינַת ‘לֹאָה’, כִּי הֵם יוֹנְקִים מִהַדִּינִים הַקָּשִׁים שֶׁבְּ‘לֵאָה’, שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיזַת הַקִּלְפוֹת הַקָּשׁוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲבוּד־הִזְרָה הַנִּלְכָּה.

וְזֶה מֵה שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה: שְׁנוּפְלִים בְּ‘כַפִּירוֹת’, בְּחִינַת ‘עֲבוּד־הִזְרָה’. וְהַתְּקוּן: “אֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ” וְכוּ’ (תְּהִלִּים כב, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת ‘תוֹלַעַת דְּקָדְשָׁה’, שֶׁמִּכְּנִיעַ ‘תוֹלַעַת דְּקִלְפָּה’.

וְזֶה שֶׁמוּבָא לְעֵיל בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה: שֶׁהוּא בְּחִינַת ‘אֲבִרְהֵם’. כִּי כֵּן מִבְּאֵר שֵׁם בַּפְּנוּנוֹת: שֶׁ‘תוֹלָע’ דְּקָדְשָׁה, בְּחִינַת ‘עוֹלֹת תְּמִיד’, הוּא בְּחִינַת ‘חֶסֶד’, בְּחִינַת ‘אֲבִרְהֵם’, בְּחִינַת ‘חֶסֶד שֶׁבַּגְּבוּרָה’.

וְזֶה שֶׁמוּבָא בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת: “בְּגִבּוֹרֹת יֵשַׁע יְמִינוֹ” (שִׁם כ, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת ‘חֶסֶד שֶׁבַּגְּבוּרָה’.

וְזֶה שֶׁמוּבָא שֵׁם: “שֶׁעַקֵּר הַתְּקוּן: עַל־יְדֵי שִׁיכָנִים אֲזַרְחִים תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שֶׁנֶּחֱשַׁב כָּאֵלוֹ הַקְּרִיב תְּמִידִין, כִּי ‘תְּמִיד’ בְּגִימְטְרִיא ד’ אֲלֶפֶין”.

כִּי עַקֵּר הַתְּקוּן: עַל־יְדֵי בְּחִינַת ‘קָרְבַּן תְּמִיד’, שֶׁעוֹלָה ד’ אֲלֶפֶין, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקְּנִין הַ‘אֲלֶפֶיִן’ הַנִּלְכָּה, וְזוֹכִין לְבְּחִינַת ‘תוֹלָע’ דְּקָדְשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת ‘עוֹלֹת תְּמִיד’, בְּחִינַת “חֶסֶד לְאֲבִרְהֵם” (מִיכָה ז, כ).

עַיִן בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה וּבַפְּנוּנוֹת הַיֵּטֵב, וְתַבִּין אִיךָ נִכְלָלוּ כָּל הַפְּנוּנוֹת שֶׁל פֶּרַשַׁת הַתְּמִיד בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה. עַיִן הַיֵּטֵב וְתַבִּין פְּלִאוֹת.

לח.

(ח"א לה, ח)

כְּשֶׁאַדָּם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵי-וּמְתָן בְּאִמוּנָה' -
זֶהוּ בְּחִינַת הַקְּרֵבֶת הַקְּרִיבָן
תְּמִיד, וְהַקְּטָרֶת הַקְּטָרֶת'.

לט.

(ח"א מד)

עַל-יְדֵי מְחַאֲת־כַּפִּים בְּתַפְלָה' - יֵשׁ כַּח
בְּיַדְנוּ לְטָהַר אֹרֶץ אֲרֶץ הָעַמִּים,
וּלְגַרֵּשׁ אֹרֶז הַטָּמֵא. וְאֵז נִטְהַר אֹרֶז הַמְּקוֹם
שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי מִתַּפְלָל, וְשׂוֹאֵב אֹרֶז
הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְזֶה פְרוּשׁ (בְּרֻכּוֹת כו:): "תַּפְּלוֹת כִּנְגַד תְּמִידִין
תִּקְנוּם". "תְּמִיד" - זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יא, יב): "תְּמִיד
עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּה". הֵינּוּ: צְרִיךְ לְרֹאוֹת
שִׁיתַּפְּלַל תַּפְּלוֹת בְּ"אֹרֶז דְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל"
(בְּבֹא-בְתָרָא קנח:), הֵינּוּ: תִּקּוֹן מַחְשְׁבוֹת-זָרוֹת
שֶׁבְּתַפְּלָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת תַּפְּלוֹת כִּנְגַד'.

וְעַל-יְדֵי מְחַאֲת־כַּף' - אֵזִי הוּא דָר
בְּ"אֹרֶז דְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל", וְ"יֵשׁ
לוֹ אֱלוֹקִי" (כְּתוּבֹת קי:), וְנִתְבַּטַּל מַחְשְׁבוֹת
עֲבוֹ"ם'.

וְתַפְּלָה' - הִיא בְּחִינַת אִמוּנָה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדְיוֹ
אִמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ", וְתַרְגוּמוֹ: "פְּרִישָׁן
בְּצִלוֹ". וְנִגַּד אִמוּנָה' - הֵם הַכְּפִירוֹת
מַחְשְׁבוֹת עֲבוֹ"ם'. וְתִקְנוּם': עַל-יְדֵי
תְּמִידִין, עַל-יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי
מְחַאֲת־כַּף'.

פְרוּשׁ אַחֵר: "תַּפְּלוֹת כִּנְגַד תְּמִידִין" -
שֶׁעַל-יְדֵי הַתַּפְּלָה, נִתְגַּלָּה 'סוּדוֹת-
הַתּוֹרָה, הַנִּקְרָאִים כְּבִשְׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם,

'כְּבִשְׁוֵי דְרַחְמָנָא', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְשֻׁלֵי כז, כו):
"וּכְבִּשְׁוֵים לְלִבּוֹשֶׁךָ". (כְּמוֹ שֶׁדְרָשׁוּ רַז"ל עַל פְּסוּק
זֶה בְּחִינַת יג: "דְּבָרִים שֶׁהֵם כְּבִשְׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם" וְכו').
וְתְּמִידִין הֵם כְּבִשְׁוֵים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָר
כח, ד): "אֵת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר" וְכו'.

פְרוּשׁ אַחֵר: "תַּפְּלוֹת כִּנְגַד" - הֵינּוּ:
הַמְּחַשְׁבוֹת-זָרוֹת שֶׁהֵם כִּנְגַד,
שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִין תַּפְּלוֹתוֹ. וְנִקְרָאִים 'מְבוּל',
שֶׁהֵם 'מְבַלְבְּלִין' אֵת תַּפְּלוֹתוֹ.

וְתִקְוֹנוֹ: שִׁיתָן צְדָקָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וְעַל-
יְדֵי-זֶה הוּא נִכְלָל בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל,
אֲשֶׁר עָלֶיהָ נֶאֱמַר (בְּזִבְחִים קיג. עַל הַפְּסוּק בִּיחֻזְקָאֵל
כב, כד): "אֶרֶץ לֹא גִשְׁמָה בַיּוֹם זָעַם". וְעַל-
יְדֵי-זֶה נִצּוּל מ'מַחְשְׁבוֹת-זָרוֹת'.

וְזֶה: "תְּמִידִין תִּקְנוּם". 'תִּקְוֹנָם' - עַל-יְדֵי
'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּה (דְּבָרִים יא,
יב): "אֶרֶץ אֲשֶׁר וְכו' תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ
בָּה".

גַּם: "אֹרֶז דְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים" (בְּבֹא-
בְּתָרָא קנח:), וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְדַּכְּךָ 'מַחוּ,
הֵינּוּ מַחְשְׁבוֹתוֹ'.

מ.

(ח"ב ז, יא)

בְּזִמְן שְׁבִית־הַמְּקֻדָּשׁ, הָיָה קַיָּם, הֵינּוּ
נְקִיִּים מִעֲוֹנוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה
א, כא): "צֶדֶק יִלִּין בָּה", וּפִרַשׁ רַש"י: "כִּי
תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל
לַיְלָה, וְתְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים הָיָה מְכַפֵּר
עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל יוֹם" (תַּנְחוּמָא פְּנַחַס יג).

כִּי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוֹשׁ, לְפִי גְדֹל רוּחְנִיּוֹתָם
וְדַקוּתָם, אֵין יְכוּלִין לְשֹׂא עֲלֵיהֶם
הַמִּשְׁא שֶׁל עוֹן אֶפְלוֹ יוֹם אֶחָד - עַל-כֵּן אָנוּ
צְרִיכִין הַבֵּית־הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁיְכַפֵּר עֲלֵינוּ בְּכָל

יום, ומעת שחרב בית-מקדשנו, אין אנו יכולים לנקות עצמנו מן העוונות, כי אין מי שיכפר בעדנו.

[ועין עוד בלקוטי-הלכות, תולעים ג - הכונות של 'קרפן-תמיד' 'עולת-תולע', על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יב ז'איה השנה לעולה].

מא.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ג, כז - על פי ספורי-מעטיות, מעשה יא מבן-מלך ובן-שפחה שנתחלפו) **אוּלַי** זהו בחינת "שני כבשים שמקריבין בכל יום לתמידין" (במדבר כח, ד) - שהם כנגד 'שני הבהמות' של 'בן-המלך', שהלכו מאצלו, שהכרח לרדף אחריהם, כמו שכתוב שם בהמעשה. וכנגד אלו ה'שתי-בהמות' צריכין להביא בכל יום 'שני בהמות' לתמידין, כדי לברר ולתקן זאת.

בוכבי לכת, שהם כנגד 'שבעת ימי השבוע', ועל-ידי 'שנים-עשר מזלות', שהם כנגד 'שנים-עשר חודשים' שבהם כל המועדים, וכמו שכתוב (בראשית א, יד): "יהי מארת וכו', והיו לאתת ולמועדים לימים ושנים".

ועל-כן צריכין להקריב מוספין בשבת ויום-טוב וראש-החדש - כדי להנהיג לטוב כל 'צלגלי-הרקיע' בכל 'שנוי-הזמנים', כי כלם מתנהגים על-ידי 'צדקה', שהיא בחינת 'קרבנות', וכנ"ל.

"ועשירית האיפה סלת למנחה, בלולה בשמן כתיבת רביעת ההין" (במדבר כח, ה)

מג.

(ח"א מט, ז)

על-ידי 'התגלות מלכות-דקדושה', יתבטל 'מלכות דסטרא-אחרא'. אבל ישראל הדבוקים בה, יקבלו חיותם, כמו שכתוב בזהר (בראשית דף נא. על הפסוק דברים ד, ד): "ואתם הדבקים בה' אלקיכם", שהוא בחינת 'תכלת', "דאכלי כלא ושצי כלא" - אף-על-פי-כן: "חיים כלכם היום", כי עקר החיות בא משם, בבחינת: "דוד מלך ישראל חי וקים" (ראש-השנה כח.). וזה בחינת 'כלה', בחינת 'תכלת' וכו'.

וזה פרוש (במדבר כח, ה): "ועשירית האיפה סלת למנחה" וכו' - כי עקר כח ה"כלה", הינו כח בחינת 'תכלת', היא מקבלת בבחינת (הקדמת הזכר ב): "אמא אוזפת מאנהא לברתה". כי "בינה, דינין מתערין מנה" (זהר ויחי רכ: ויקרא י: אחרי סה), והיא שרשן, שעל-ידי נמתקין וכו'.

מב.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ה, טו - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לן בירא בדברא') **כָּל הַקְּרָבָנוֹת** הם 'נדבת לב', בחינת 'צדקה', שעל-ידי-זה מתנהגים כל 'צלגלי-הרקיע'.

ועל-כן מצוה להקריב תמידין בכל יום בבקר ובערב, דהינו: בעת 'זריחת השמש ושקיעתה', כמו שכתוב (במדבר כח, ג): "שנים ליום", "ומצוה לשחטם כנגד היום כנגד זריחת השמש ושקיעתה" (יומא סב:) - להורות: שכל 'הנהגת השמש' שגדול מפל ה'צלגלים', שעל-ידו עקר 'סדר-הזמנים' - כל הנהגתו הכל על-ידי 'קרבנות ישראל', שהם בחינת 'צדקה'.

וכן צוה להוסיף מוספין בשבת ויום-טוב וראש-החדש - כי כל 'שנוי-הזמנים', כלם על-ידי ה'צלגלים', על-ידי 'שבעת

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וְעִשִּׂירִית הָאִיפָה". "אִיפָה" - 'אִיפָה', "מַלְכוּת פֶּה" (פֶּתַח אֲלִיָּהוּ), בְּחִינּוֹת "כְּבֹד אֱלֹקִים" (מְשַׁלֵּי כה, ב), "מְלֶכֶד הַכְּבוֹד" (תְּהִלִּים כד). "כְּבֹד אִיָּהּ סְלִיקִית, מְלֶאכֶיָּא שְׂאֵלִין בְּגִינָה: 'אִיפָה', אִיָּהּ מְקוּם כְּבוֹדוֹ" (זֶהר בְּרֵאשִׁית כד; תְּקוּנַיִזְהַר כד: וְעוֹד).
 "וְעִשִּׂירִית" - זֶה בְּחִינַת יו"ד, בְּחִינַת 'קִדְשָׁה'.

הִינּוּ: בְּשֵׁרוּצִין לְהַמְשִׁיךְ 'קִדְשָׁה' לְתוֹךְ 'מַלְכוּת', בְּדִי לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ בְּבַחֲינַת 'אִיפָה'.

"סֶלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן" - צָרִיךְ לְחַבֵּר שְׁנֵי בָּתִּים לְהִיּוֹת אֶחָד. 'בֵּית־אֶעֱלָא' נִקְרָא "סֶלֶת לְמִנְחָה". 'מִנְחָה' - זֶה בְּחִינַת 'דִּינִים', בְּחִינַת (בְּרִכּוֹת כו:): "יֵצֵא חֶקֶת תִּקּוֹן תְּפִלַּת מִנְחָה".

"סֶלֶת" - לְשׁוֹן (תְּהִלִּים קיט, קיח): "סֶלֶת כָּל שׁוֹגִים מַחֲקִיךְ", שְׂבִית־אֶעֱלָא מִמַּתִּיק וּמְשַׁבֵּר הַדִּינִים. וְצָרִיךְ 'שֵׁיבִלְלִי' 'בֵּית־אֶעֱלָא', עִם 'בֵּית־אֶתְתָּא' הַנִּקְרָא 'שֶׁמֶן', בְּחִינַת 'מַלְכוּת דָּוִד', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שִׁם מֵה, ח): "עַל כֵּן מְשַׁחֶךָ אֱלֹקִים אֱלֹקֵיךָ שֶׁמֶן שְׁשׁוֹן".

וְעַל־יְדֵי־זֶה: "רְבִיעֵת הַהֵי" - נַעֲשֶׂה מְדֻלְתֵיךְ, 'הַהֵי' (עֵין בְּפָנִים הַתּוֹרָה).

וְכֵן שְׁנוֹתֵינוּ מְעוֹת (בְּחִתּוּנָה) כְּשֶׁקוֹרְאִין "שֶׁבֶת" וְכוּ' - לְהוֹרוֹת וּתְרַנּוֹת גְּדוֹל בְּזֶה שְׂמַחֲלֵקִין מְעוֹת, לְהוֹרוֹת: שְׂהַפְּלָה! הִיא בְּחִינַת 'ה' א', שְׂמֻדְלָת נַעֲשִׂית ה"א, שְׂעַל־יְדֵי־זֶה בָּא עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל, בְּבַחֲינּוֹת (שֶׁבֶת לב: עַל מְלֶאכֶי ג, י): "וְהִרִיקֵתִי לָכֶם בְּרִכָּה עַד בְּלֵי דֵי", "עַד שֵׁיבְלוּ שִׁפְתוֹתֵיכֶם" וְכוּ'.

שְׂמַחֲלֵקִין הַמְּעוֹת, מוֹרָה שֶׁהִגִּיעוּ לְזֹאת הַבְּרָכָה, עַד שֶׁהַמְּעוֹת אֵין חָשׁוּב אֶצְלָם.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וְעִשִּׂירִית הָאִיפָה". "עִשִּׂירִית", שֶׁהוּא בְּבַחֲינַת 'אִיפָה', הִינּוּ: שְׂבִלוּ פִיהֶם מְלוֹמַר דֵּי, שֵׁישׁ לָהֶם כְּלֶכֶד 'עֲשִׂירוֹת'. וְזֶה מַחֲמַת שְׂנַעֲשֶׂה 'מְרַבֵּיעִי"ת, הַהֵי"ן' - מְדֻלְתֵי ה' כְּנ"ל.

"אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לֶה" (בְּמִדְבָר כה, ח)

מד.

(ח"א טו, ה)

"הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מֵתְּאֵוָה לְתַפְלָתוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל" (חולִין ס:), וְכַשֵּׁי־יִשְׂרָאֵל מֵתְּפַלְלִין לְפָנָיו וּמְמַלְאִין תְּאוֹתוֹ, אֲזִי נַעֲשֶׂה בְּכִיכּוֹל בְּבַחֲינַת 'אִשָּׁה', שֶׁהוּא מְקַבֵּל תְּעַנוּג מֵעַמּוּנו, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַיִּקְרָא א; בְּמִדְבָר כה, ח): "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לֶה" - עַל־יְדֵי הַרִיחַ נִיחֹחַ שֶׁמְקַבֵּל, נַעֲשֶׂה בְּבַחֲינַת 'אִשָּׁה'.

מה.

(ח"א מא)

עַל־יְדֵי 'רְקוּדִין' - שְׂשׁוֹתָה "יֵין הַמְּשַׁמֵּחַ" (בְּרִכּוֹת לה. יוֹמָא עו: סְנַהֲדְרִין ע. לְקוּטִי מוֹהֲרֵין ח"א יב, ד), וְנִמְשָׁכִין לְמִטָּה בְּתוֹךְ הַרְגְּלִין, הִינּוּ שְׂמַרְקָד - בְּזֶה מְגַרֵשׁ הַחִיצוֹנִים מִשָּׁם, וְזֹאת 'הַתְּלַהּבוֹת שֶׁל הַרְקוּד', וְהוּא: "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לֶה" (וַיִּקְרָא א; בְּמִדְבָר כה, ח).

אֲבָל מִי שְׂמַרְקָד בְּ'הַתְּלַהּבוֹת־הַיֶּצֶר' - זֶה נִקְרָא 'חֶטָּא שֶׁל נְדָב וְאֲבִיָּהוּא, שֶׁכְּתוּב בָּהֶם (וַיִּקְרָא י, א): "וַיִּקְרִיבוּ אִשׁ זָרָה".

[לְקוּטִי־עֲצוֹת, שְׂמַחָה יב: 'רְקוּדִין שֶׁל מִצְוָה' - כְּגוֹן: שְׂשׁוֹתָה יֵין בְּשֶׁבֶת וַיּוֹסֵם־טוֹב, אוּ בְּחִתּוּנָה שֶׁל מִצְוָה, אוּ

בשָׁאֲרֵי סְעֵדֵת־מִצְוָה, וְשׁוֹתָהּ בְּמִדָּה, וְכֹנְנָתוֹ לְשָׁמַיִם: לְיָכוֹת לְשִׁמְחַת־יִשְׂרָאֵל, לְשִׂמְחַת בְּהַשְׂמֵם־יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוֹ מִכָּל הָעַמִּים וְכוּ', וְנִתְעוֹרַר לְשִׁמְחָה עַל־יַד־יָזָה, עַד שֶׁנִּמְשָׁף הַשִּׁמְחָה לְתוֹךְ הַיַּגְלִיל, דְּהִינּוּ: שְׁמֵרָקֵךְ מִחֶמֶת שִׁמְחָה.

עַל־יַד־יָזָה מִגְרֵשׁ הַחִיצוֹנִים הַנְּאָחֲזִים בְּהַיַּגְלִיל, וּמִמְתִּיק וּמִבְטֵל כָּל הַדִּינִים, וְזוֹכָה לְקַבֵּל כָּל הַבְּרָכוֹת. וְהַהֲתַלְהוּבוֹת הַזֹּאת שֶׁל הַרְקוּדִין הִיא "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ לָהּ".

אָבֵל מִי שְׁמֵרָקֵךְ בְּהַהֲתַלְהוּבוֹת־הַיָּצֵר' - הִיא בְּחִינַת "אִשׁ זָרָה", וְהַיָּוִן שֶׁשֶּׁתָּהּ הוּא בְּחִינַת "יֵינן הַמְשַׁכֵּר" (בְּרָכוֹת לַה. יוֹמָא עוּ: סְנַהֲדִין ע.). שְׁמֵשׁ אֲחִיזַת הַחִיצוֹנִים חֲסִי־וְשָׁלוֹם. נִמְצָא: רְקוּדִין־דְּקִדְשָׁה מִמְתִּיקֵין הַדִּינִים כְּמוֹ 'פְּדִיוֹן'.

מו.

(ח"א עג)

מִי שֶׁמִּקְבֵּל תַּעֲנוּג מֵאֲחֵר - נִקְרָא 'נוֹקְבָא', רוֹצֵה־לֹאמֹר: לְגַבְהָ. וְנִמְצָא: כְּשֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מִקְבֵּל תַּעֲנוּג מִיִּשְׂרָאֵל מִתְפַּלְתָּן - כְּבִיכּוֹל נַעֲשֶׂה 'נוֹקְבָא' לְגַבֵּי יִשְׂרָאֵל'.

וְזָהוּ שְׁפָתוֹב (וַיִּקְרָא א; בַּמִּדְבָּר כח, ח): "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ לָהּ" - כִּי עַל־יַדֵּי רֵיחַ הַנִּיחוּחַ שֶׁמִּקְבֵּל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מִתְפַּלְאוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נַעֲשֶׂה בְּסוּד "אִשָּׁה" וְכוּ'.

מז.

(שיחות־הַר"ן מ)

הוּא דָּבָר רַחוּק עַל־פִּי חִקְיָה: שֶׁהָאָדָם שֶׁהוּא בְּרִיָּה שְׂפֵלָה, יִהְיֶה לוֹ בַח לַעֲשׂוֹת רֵשׁ לְמַעֲלָה; אוֹ בְּהִמָּה שְׂפֵלָה יִהְיוּ מִקְרִיבֵין אוֹתָהּ לְקַרְבָּן, שֶׁתַּעֲלֶה לְ"רֵיחַ נִיחוּחַ" לְנַחַת־רוּחַ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שֶׁאָמַר וְנַעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ. וְאֵיךְ שִׁיד רְצוֹן אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ!?

אָבֵל בְּאֵמַת הַרְאָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְהַפִּיךְ מִדְּעָתָם, כִּי בְּאֵמַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַשְּׂרָה שְׂכִינָתוֹ לְמַטָּה בְּמִשְׁכַּן וּבְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, וְהַבְּהִמָּה עֹלְתָה לְ"רֵיחַ נִיחוּחַ" (וַיִּקְרָא א; בַּמִּדְבָּר כח, ח) וְכוּ'. וְזָה בְּחִינַת (פְּסָחִים ג.

בְּבֹא־בִתְרָא י:): "עֲלִיּוֹנִים לְמַטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעֲלָה", בְּחִינַת 'גִּלְגָּל־הַחֹזֵר'.

"וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (בַּמִּדְבָּר כח, יא-טו)

מח.

(ח"א קנא)

סְגָלָה לְזֶרַע שֶׁל קִימָא - שִׁיאֲמָרוּ שְׁנִיָּהֶם, הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, קִדָּם הַזּוֹנוֹ: פְּרִשְׁת "וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (בַּמִּדְבָּר כח, יא-טו).

וְכֵן כְּשֶׁהַתֵּינוֹק חוֹלָה חֲסִי־וְשָׁלוֹם - יֵאמְרוּ אִזְ גַּם־בֵּן הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה פְּרִשְׁת "וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם".

כִּי "מְאֹרֶת" (בְּרֵאשִׁית א, יד), חָסֵר וָא"ו" (הַקִּדְמַת־הַזֵּהָר א: וְעוֹד), שֶׁהוּא הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דְּבָר. וְכֵן "פֶּלֶת מֹשֶׁה" (בַּמִּדְבָּר ז, א) חָסֵר וָא"ו גַּם־בֵּן" (זֵהָר וַיַּחֲיֵי רִלּוֹ: וַיִּקְרָא ד: וְעוֹד).

וְכֹל־זֶה הוּא סוּד 'פְּגִימַת־הַלְבָּנָה', שֶׁמִּשֵּׁם נִמְשָׁף בְּחִינַת: "מְאֹרֶת חָסֵר וָא"ו, שֶׁהוּא אֲסַפְרָה לְרַבֵּי חֲסִי־וְשָׁלוֹם" (זֵהָר בְּרֵאשִׁית יט:).

כִּי הַיָּוִן הוּא הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דְּבָר, וְעַל־כֵּן הַחֲסוֹן הַיָּוִן מְרַמֵּז עַל הַחֲסוֹן הַחַיּוֹת, וּמִשֵּׁם נִמְשָׁף 'מִיתַת הַבָּנִים קְטַנִּים' חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וּבְרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ מִתְחַלֵּת הַלְבָּנָה לְהַתְמַלְאוֹת וְלְהַתְתַּקֵּן כִּי־זֶה, כִּי אִזְ הַגִּיעָה לְתַכְלִית הַפָּגָם וְהַחֲסוֹן, וְאִזְ תִּכְבֵּף מִתְחִיל הַתְּקוּן וְהַמְלוּי.

וְזָהוּ: "פֶּלֶת" - רֵאשֵׁי־תְבוּבוֹת: "כִּי־פָרָה לְכָל תְּזוּלְדוֹתָם" (מוֹסֵף לְרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ) - שְׂבִרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ נִתְתַּקֵּן וְנִמְתַּק בְּחִינַת "פֶּלֶת

משה", שהוא בחינת ה'לבנה', כי אזי מתחלת להתמלאת פנ"ל.

ואז נמשך מבחינת "כלת משה", "בפרה ל'כל תולדותם" - שנמשך 'בפרה' וסליחה והמתקה' על כל תולדותם של ישראל, שיהיה נמשך עליהם חיים טובים וארבים.

ועל-כן פרשת "ובראשי חדשיכם" - סגלה לבנים.

וביום הבפורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעתיכם, מקרא קדש יהיה לכם, כל מלאכת עבודה לא תעשו" (במדבר כח, כו)

מט.

(ח"א נו, בסוף)

"וביום הבפורים" (במדבר כח, כו) - זה בחינת 'מלכות', כמו שכתוב (תהלים פט, כח): "אף אני בכור' אתגהו עליון למלכי ארץ".

"בהקריבכם מנחה חדשה לה'" - זה בחינת 'תורה חדשה', 'תורת השם', שנעשה על-ידי בחינת ה'מלכות'.

"בשבעתיכם" - זה בחינת ה'דעת', בחינת 'מן', בחינת 'מקנה של שבעות', 'מקנה של שבעות', 'עצרת', 'מלשון 'מלכות', כמו שכתוב (שמואל-א ט, יז): "זה יעצר בעמי".

"מקרא קדש יהיה לכם" - זה בחינת 'רוח-הקדש', בחינת 'רוח-הדופק'. הינו: שצריכין לקרות את ה'קדש',

בחינת 'רוח-הדופק' - כדי להנצל מ'זהמת-הנחש', ל"ט מלאכות, 'עצבות-רוח'.

"כל מלאכת עבודה לא תעשו" - לבטל 'זהמת-הנחש', ל"ט מלאכות, 'עצבון ידים', כמה שכתוב (בראשית ה, כט): "זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו".

נ.

(ח"א סז, ז-בסוף)

בשפא 'פבוד קדש' אל האדם, ומלבש בתוכו 'נפש-דקדשה' - צריך לראות: להוליד את ה'נפש' בנקל, בלי 'קשוי-הולדה' וכו'. ואחר-כך בשנוכל ה'נפש', צריך לגדל את ה'נפש'.

וזה בחינת (במדבר כח, כו): "וביום הבפורים" - בחינת 'הלדת הנפש' בלי 'קשוי-לילד', בחינת (ירמיה ד, לא): "צרה כמבכירה", שהוא בחינת 'קשוי-לילד', וגם הוא בחינת 'גדול-הנפש', בחינת (זכריה יב, י): "בחמיר על הבכור", שהוא 'צער הגדול'.

"מקרא קדש" - זה בחינת: שה'פבוד' שהוא בחינת 'קדש', כמו שכתוב (שמות כט, מג): "ונקדש בכבדי", קורא את ה'רגלין', בבחינת (ישעיה מא, ב): "צדק יקראהו לרגלו" (עין בפנים).

נא.

(ח"ב ז, בסוף)

"וביום הבפורים" (במדבר כח, כו) - זה בחינת 'התחלה', בחינת (ירמיה ד, לא): "צרה כמבכירה".

ואיזהו 'התחלה'? - "בהקריבכם מנחה חדשה לה'" - הינו: כשמתחילין מחדש לתן 'צדקה'.

"יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם" (במדבר כט, א)

- עֲנִינֵי תְרוּעָה -

נב.

(ח"א י, ה)

"בְּתְרוּעָה, דָּאִיְהוּ רוּחָא, אֲתַעְבִּיר אֶל
אֲחֵר" (תקוני-זהר מח.).

'צַדִּיק' הוּא בְּחִינַת 'רוּחָא', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
(במדבר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ
בוֹ". וְעַל-יָדוֹ נִכְנַע 'רוּחַ גְּבוּהָ' [גְּבוּהָ], "אֶל
אֲחֵר" (שמות לד, יד), 'כְּפִירוֹת'.

וְזֶה לְשׁוֹן 'תְּרוּעָה', לְשׁוֹן (תהלים ב, ט):
"תְּרַעַם בְּשֶׁבֶט בְּרוֹזַל" (זהר פְּנִיחַס רלא:)
- כִּי הוּא מְשַׁבֵּר 'רוּחַ גְּבוּהָ', "אֶל אֲחֵר",
'כְּפִירוֹת'.

נג.

(ח"א נב, ה)

'תְּרוּעָה' - בְּחִינַת (שמואל-ב ה, ב): "וְאֵתָה
תִּרְעָה אֶת עַמִּי", שְׁהֵם
ה'רוּעִים-דְּקִדְשָׁה' - שְׂאִי-אֲפָשֶׁר לְהִתְקַרֵּב
לָהֶם, כִּי-אִם עַל-יָדֵי 'עֲזוֹת-דְּקִדְשָׁה', שְׁהֵם
בְּחִינַת 'קוֹלוֹת-דְּקִדְשָׁה', בְּחִינַת "קוֹל
שׁוֹפָר" (ראש-השָׁנָה פ"ג מ"ז).

נד.

(ח"א לה, יא)

"אֲשֶׁרֵי הָעַם יִדְעֵי תְרוּעָה ה' בְּאוֹר פְּנִיךָ
יִהְלִכּוּ" (תהלים פט, טז) - הוּא
בְּחִינַת 'הַעֲלָאת אַחַד-עָשָׂר סְמֻמֵּי הַקְטָרֶת',
שְׁפָתוֹךְ הָעֶבְרִי"ם וְהָאֲרָצוֹת הַשׁוֹכְנִים סְבִיבוֹת
ה'מְשֻׁא-וּמְתָן בְּאֲמוּנָה', שְׁנַת-חֲבָרִים אֶלְיוֹ
ה'נִיּוּצוֹת'.

וְזֶה: "יִדְעֵי תְרוּעָה". "יִדְעֵי" - לְשׁוֹן
'הִתְחַבְּרוֹת'. "תְּרוּעָה" - מְלִשׁוֹן
'שְׁבִירָה', כִּי ה'נִיּוּצוֹת' הֵם מ'שְׁבִירַת-

וְזֶה בְּחִינַת: "מְנַחָה חֲדָשָׁה" - בְּחִינַת
'צְדָקָה חֲדָשָׁה', בְּחִינַת 'הִתְחַלַּת
הַצְדָקָה'. כִּי 'מְנַחָה' בְּחִינַת 'צְדָקָה', כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב (מְלָאכֵי ג, ג): "מְגִיִּשֵׁי מְנַחָה בְּצְדָקָה".

וְעַל-יָדֵי הַצְדָקָה, נִתְתַקַּן בְּחִינַת זְקוּן.
וְזֶהוּ: "בְּשֶׁבַע-תִּיכֶם" - זֶה בְּחִינַת
זְקוּן, כִּי "בְּסִינֵי נְדָמָה לָהֶם כְּזָקוּן" (מְכִילָתָא
יְתָרו), כִּי עַל-יָדֵי בְּחִינַת "מְנַחָה חֲדָשָׁה"
'הִתְחַלַּת הַצְדָקָה', נִתְתַקַּן בְּחִינַת זְקוּן,
בְּחִינַת 'שְׁבוּעוֹת'.

וְאִזִּי נִתְבַטַּל יְנִיקָתוֹ שֶׁל 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ'
שִׁיזְנַק מ'זְקֵנֵי-הַדּוֹר' שְׂאִינָם כְּתַקוּנוֹ,
וְנִשְׁמַע 'קוֹל הַקְרִיאָה שֶׁל יוֹם-טוֹב' שְׁמֻגְלָה
אֶת ה'רְצוֹן'.

וְזֶהוּ: "מְקַרָּא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם" - הִינּוּ:
קוֹל הַקְרִיאָה שֶׁל יוֹם-טוֹב שֶׁהוּא
'הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן', שֶׁהוּא נִשְׁמַע עִתָּה עַל-יָדֵי
הַצְדָקָה, שְׁמֻכְנִיעַ אֶת 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ',
'חֲכַמַת-הַטֶּבַע'.

וְאִזִּי: "כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" -
כִּי עַל-יָדֵי 'הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן' נַעֲשֶׂה
'יְרָאָה', וְעַל-יָדֵי 'יְרָאָה' נִשְׁפָּע 'הַסֵּד'. וְאִזִּי
אֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה - כִּי נִתְקַיֵּם
הָעוֹלָם בְּחִסְדּוֹ, וְאִזִּי (ישעיה סא, ה-ז): "וְעִמְדוּ
זָרִים וְרַעוּ צִאֲנָכֶם וְכוּ', וְאַתֶּם פְּהִנֵּי ה'
תִּקְרְאוּ".

וְזֶהוּ: "כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" -
כִּי אֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה
וְשׁוּם עֶסֶק'.

"וְחִגְתֶּם חֹג לַה' שִׁבְעַת יָמִים" (במדבר כט, יב)

נט.

(ח"ב ד, יב)

'שֶׁלֹש־רִגְלִים' הוא בְּחִינַת רְפוּאָה. כִּי
עַל־יְדֵי רִגְלֵי וַיּוֹסֶטֶב
שֶׁהוּא הַתְּגַלּוּת־הַרְצוֹן - עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה
בְּחִינַת הַדְּחַת וְכַפּוּס הַדְּמִים, כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ
הַדְּמִים לְסַבֵּב סְבוּבָם פְּסָדָר.

זֶה בְּחִינַת רִגְלֵי בְּחִינַת (מְלָכִים־א א, ט): "עֵין
רוֹגֵל", "עֵין בּוֹבֵס", כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י
שָׁם.

וְאֵזִי יְכוּלִים הַדְּמִים לְסַבֵּב פְּסָדָר, וְנִתְרַפָּא
בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבְלִי־זֶה נִקְרָא הַרְגֵל (במדבר כט, יב):
"חֹג" - לְשׁוֹן סְבוּבָה, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (ישעיה מ, כב): "הִישָׁב עַל חוּג הָאָרֶץ"
- עַל סְבוּבַת הָאָרֶץ. כִּי עַל־יְדֵי הַדְּחַת וְכַפּוּס
הַדְּמִים, עַל־יְדֵי־זֶה הֵם מְסַבְּבִים פְּסָדָר.

"אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לַה' בְּמוֹעֲדֵיכֶם" (במדבר כט, לט)

ס.

(ספֶר־הַמִּדּוֹת, הַמְתַקַּת־דִּין ח"ב ד)

'פְּרֻשִׁיּוֹת הַמוֹעֲדִים' הַפְּתוּבִים בְּפְרֻשַׁת
פְּנִיחַס - מְסַגְלִים בְּקִרְיַאתָם
לְבַטֵּל דִּינֵים, וּמְסַגְלִים לְזַכּוֹת בְּדִינֵי עַבּוּרִים.

סא.

(לְקוּטִי־הַלְכוּת, בְּרִבְת־הַשְּׁחֹר ה, פט - עַל־פִּי
לְקוּטִי־מוֹהֲר"ן ח"ב ד, וְאֵת הָעֲבָרִים)

עַל־כֵּן קוֹרִין פְּרֻשָׁה זֹאת בִּין־הַמְצָרִים
- כִּי כָּל הַחֲרָבֵן הָיָה עַל־יְדֵי הַטָּא
הָעֵגֶל, שֶׁהוּא פְּגַם־הַרְצוֹן, "שֶׁהָיָה בְּשִׁבְעָה

כָּלִים. "ה' בְּאוֹר פְּנִיחַ יְהִלְכוּן" - בְּחִינַת
מְשַׁאֲוֹמְתָן וְכו'.

נה.

(ח"א ס, ט)

'תְּרוּעָה' - הוּא בְּחִינַת הַדְּבוּר, בְּחִינַת (מְשַׁלִּי
י, כא): "שִׁפְתֵי צַדִּיק יִרְעוּ רַבִּים".

נו.

(ח"ב ה, יג)

'תְּרוּעָה' - זֶה בְּחִינַת: "וּמֹשֶׁה הָיָה רַעַה"
(שְׁמוֹת ג, א), בְּחִינַת תְּפִלִּין, הַפֶּד
"רַעַה זִנּוּת" (מְשַׁלִּי כט, ג).

נד.

(ח"ב ח, יא)

'תְּרוּעָה' - זֶה בְּחִינַת רִוְח־נְבוּאָה,
בְּבְחִינַת (במדבר כג, כא): "ה' אֶלְקֵינוּ
עָמוּ וְתִרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ", וְתִרְגּוּמוֹ: "וּשְׁכִינַת
מְלִכִיהוֹן בְּהוֹן", הִינּוּ: 'הַשְּׂרָאֵת־הַשְּׁכִינָה',
בְּחִינַת נְבוּאָה'.

"וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה" (במדבר כט, ז)

נח.

(ספֶר־הַמִּדּוֹת, טַבַּע ח"ב ב; סְגֻלָּה ח"ב ו)

כִּי שִׁשְׁעֵרוֹתָיו מְרַבִּים שְׁלֹא עַל־פִּי הַטַּבַּע,
זֶה עָלוּל לְנִזְקִים הַרְבֵּה וְלִפְגָּעִים־
רַעִים מֵהַסְטֵרָא־אֲחָרָא - סְגֻלָּתוֹ: שִׁיקְרָא
הַפְּרָשָׁה שְׁקוּרִין בְּיוֹם־כַּפּוּרִים (וַיִּקְרָא טז, כב).

[פְּרֻשַׁת "וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי" (במדבר כט, זיא) - הוּא
קִרְיַאת הַמְּפָטִיר שֶׁל יוֹם־הַכַּפּוּרִים. אוּלַי הַסְגֻלָּה הוּא גַם
עַל־זֶה].

עָשָׂר בְּתַמוּז" (תענית כח:), וְעַל־כֵּן קוֹרִין אֲזַ
 'פְּרָשָׁה זֹאת' שֶׁהוּא 'הַכְּנַעַת בְּלָעַם־הַרְשָׁעִי',
 עַל־יְדֵי 'פְּנַחַס' שֶׁקָּנָא "קִנְיַת ה' צְבָאוֹת"
 (מלכים ב יט, לא; ישעיה ט, ו; לז, לב) וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן מְבֹאֵר בְּפִרְשָׁה זֹאת, כָּל
 ה'קְרִבְנוֹת תְּמִידִין וּמוֹסְפִין שֶׁל
 כָּל ה'יָמִים־טוֹבִים' - כִּי כָּל ה'יָמִים־טוֹבִים,
 הֵם "מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ" (ויקרא כג) שֶׁקוֹרְאִים
 וּמְגַלִּים אֶת ה'רְצוֹן' - שֶׁכָּל־זֶה נִשְׁמַע עַל־יְדֵי
 בְּחִינַת 'פְּנַחַס', שֶׁהַכְּנִיעַ וְעַקֵּר אֶת 'בְּלָעַם־
 הַרְשָׁעִי' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מִצְחֵה־הַנְּחָשׁ', שֶׁכָּל־זֶה
 הוּא בְּחִינַת 'תְּקוּן חֶרֶב בַּיַּת־הַמִּקְדָּשׁ', שֶׁשָּׁם
 עוֹלִין לְרִגְלִים, שֶׁשָּׁם עַקֵּר 'הָאֶרֶת־הַרְצוֹן'.

וְעַל־כֵּן קוֹרִין זֹאת 'בֵּין־הַמְּצָרִים' - כִּי
 כָּל־זֶה הוּא 'תְּקוּן חֶרֶב בַּיַּת־בֵּין־
 הַמְּצָרִים', כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'פְּנַחַס' נִזְכָּה:
 שִׁיְהִיָּה נִשְׁמַע 'קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם־טוֹב'
 שֶׁקוֹרָא אֶת ה'רְצוֹן', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יִתְתַּקֵּן
 הַכָּל, וְנִזְכָּה לָשׁוּב לְאַרְצֵנוּ, וְלִבְנוֹת אֶת בַּיַּת
 מְקוֹדְשֵׁנוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

שָׂאֵר עֲנִינֵי הַמוֹעֲדִים וְשִׁלְש־רִגְלִים
 - נִמְצָאִים בְּכָל מוֹעֵד בְּמוֹעֵדוֹ -

שבעה עשר בתמוז

"בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות,
ובטל התמיד" (תענית פ"ד מ"ו)
- ענין 'שבירת הלוחות' ו'שבירי לחות' -

א.

(ח"א לד, ז)

כִּשְׁהַ'לֵב, הֵינּוּ בְּחִינַת ז'א"ו, בְּחִינַת
'לוחות', מְשַׁקֵּעַ בְּאַהֲבוֹת־
רְעוּת, הֵינּוּ ה'חֲרָפוֹת וּבְזִיזוֹנוֹת, הַנִּקְרָא
"עֲרֹלַת לֵב" (דְּבָרִים י, טז) - אָזִי הוּא בְּבְחִינַת
'שְׁבִירֵי לוחות'.

ו'חֲרָפָה' הוּא בְּחִינַת 'עֲרֹלָה' וְכוּ, וְהוּא
בְּחִינַת 'אַהֲבָה נְפוּלָה וְשִׁבוּרָה'
וְכוּ, הַבָּאִים מ'שְׁבִירַת פְּלִי־הַחֶסֶד' וְכוּ.

וְכִשְׁהַ'לֵב מְשַׁקֵּעַ ב'חֲרָפָה, ב'עֲרֹלַת
לֵב", בְּחִינַת 'שְׁבִירֵי לוחות',
הֵינּוּ: "חֲרָפָה שְׁבִירָה לְבִי" (תהלים סט, כא),
וּמְקַשֵּׁר ה'לֵב' הֵינּוּ ה'ז'א"ו, לְה'י"ד' - הֵינּוּ:
לְה'נִקְדָּה, בְּחִינַת 'צְדִיק', שְׁשֵׁם ה'אור
הַאֲהָבָה הַקְדוּשָׁה' שׁוֹרָה וְכוּ - אָזִי נִתְבַטַּל
ה'אַהֲבוֹת רְעוּת, ה'חֲרָפוֹת, ה'עֲרֹלַת לֵב".

כִּי ה'צְדִיק' יָאִיר לְה'ז'א"ו, לְה'לֵב' -
וְנִתְבַטַּל ה'חֲרָפָה, הֵינּוּ "עֲרֹלַת לֵב" וְכוּ -
כִּי שֵׁם שׁוֹרָה 'אַהֲבָה הַקְדוּשָׁה'.

ב.

(ח"א נד, ד)

כְּדִי לְשַׁמֵּר ה'זְכָרוֹן, צָרִיךְ לְשַׁמֵּר עֲצֻמוֹ
שֶׁלֹא יִפֹּל לְבְחִינַת 'רְעֵעִין', לְבְחִינַת
'מִיתַת הַלֵּב'.

כִּי עֵקֶר ה'זְכָרוֹן' תּוֹלָה ב'עֵין' וְכוּ, כִּי
ה'שְׁכָחָה' בָּא עַל־יַדֵי 'רְעֵעִין', עַל־יַדֵי
'מִיתַת הַלֵּב' וְכוּ, כִּי 'רְעֵעִין' ו'מִיתַת הַלֵּב'
הֵם בְּחִינָה אַחַת וְכוּ.

ו'מִיתַת הַלֵּב' הִיא בְּחִינַת 'שְׁבִירֵי לוחות'.
'לֵב', הוּא בְּחִינַת 'לוחות', בְּבְחִינַת
(מְשָׁלִי ג, א): "כָּתַבְתֶּם עַל לוח לְפָנָי". ו'שְׁכָחָה'
הִיא עַל־יַדֵי 'שְׁבִירֵי לוחות', כְּמֵאֹמֶר חז"ל
(ערובין נד): "אַלְמָלָא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ לוחות
הָרַאשׁוֹנוֹת, לֹא הִיָּתָה שְׁכָחָה בְּעוֹלָם".

נִמְצָא: שְׁעֵקֶר ה'שְׁכָחָה, הִיא עַל־יַדֵי 'רְעֵעִין'
עֵין, בְּחִינַת 'מִיתַת הַלֵּב', בְּחִינַת
'שְׁבִירֵי לוחות', שְׁמֵשֵׁם עֵקֶר ה'שְׁכָחָה'.

ג.

(ח"א ס, ז-ח)

כְּשֶׁעוֹסֵק לְעוֹרֵר בְּנֵי־אָדָם, צָרִיךְ לְשַׁמֵּר
עֲצֻמוֹ מ'תְּלַמִּידִים שְׂאִינָם
הַגּוֹנִים, כְּדִי שֶׁלֹא יִהְיֶה נִדְבָק בּוֹ מִהֲרַע
שְׁלָחָם, שֶׁלֹא יִזִּיק לוֹ, כְּמוֹ שְׂאִמְרוֹ רז"ל
(חולין קלג): "כָּל הַמְּלַמֵּד לְתַלְמִיד שְׂאִינּוֹ -
הַגּוֹן" וְכוּ.

וְכֵן אָסְרוּ חז"ל (שְׁבַת קח): "לְכַתֵּב עַל עוֹר
בְּהֵמָה טְמֵאָה, שְׂנֵאָמֶר (שְׁמוֹת יג, ט):
'לְמַעַן תִּהְיֶה תוֹרַת ה' בְּפִיךָ, מִן הַמִּתָּר
לְפִיךָ".

וְכִשְׁלֹמֵד עִם אַחֵר - הוּא בְּחִינַת
'כְּתִיבָה', כִּי ה'לְשׁוֹן' הוּא
בְּחִינַת (תהלים מה, ב): "לְשׁוֹנִי עֵט סוּפֵר
מִהִיר", שְׁנַחֲקֵק וְנִכְתָּב עַל 'לֵב' הַתְּלַמִּיד,

כמו שכתוב (משלי ג, א): "פִתְּבֵם עַל לִוּחַ לִבְךָ".

וְעַל־כֵּן צָרִיךְ שְׁלֹא יִהְיוּ דְבָרָיו נִכְתָּבִין עַל בְּחִינַת 'עוֹר בְּהֵמָה טְמֵאָה', הֵינּוּ: 'תִּלְמִיד שְׂאִינוֹ-הֶגְנוֹן'.

אך אי־אפשר להיות נשמר בעצמו שלא ישמעו תלמידים שאינם־הגונים מִמֶּנּוּ. וְלָזֶה צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה לְמוֹדוֹ, "לִלְמַד וּלְלַמֵּד וּלְשַׁמֵּר וּלְעֲשׂוֹת" (סוטה לז.) - דְּהֵינּוּ: שְׁעַל־יְדֵי לְמוֹדוֹ עִם תִּלְמִידוֹ, יִהְיֶה "כְּאֵלוֹ עֲשָׂאוֹ לְהַבְרֹו, וּכְאֵלוֹ עֲשָׂאוֹ לְדַבְרֵי־תוֹרָה", כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רַז"ל (סנהדרין צט:).

וְאִזִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵר אוֹתוֹ: שְׁלֹא יִהְיוּ דְבָרָיו נִכְתָּבִין בְּכַח הַזְּכָרוֹן שֶׁל הַתִּלְמִיד שְׂאִינוֹ-הֶגְנוֹן, רַק יִהְיוּ נִשְׁכָּחִין מִמֶּנּוּ.

וְזֹהוּ: "וְאֵלֶּה לְחֻרְפוֹת" וְכוּ' (דניאל יב, ב) - הֵינּוּ: בְּחִינַת: "חֻרְפָּה שְׁבֵרָה לְבִי" (תהלים סט, כא), בְּחִינַת 'שְׂכָחָה', 'שְׁבִירַת הַלֵּב', שֶׁהִיא בְּחִינַת 'שְׁבִירַת הַלּוּחֹת', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "לִוּחַ לִבְךָ" (משלי ג, א).

וְעַל־יְדֵי 'שְׁבִירַת הַלּוּחֹת' בָּא 'שְׂכָחָה', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רַז"ל (ערוובין נד.): "אֶלְמָלָא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ לִוּחֹת הֶרְאֵשׁוֹנוֹת, לֹא הִיְתָה שְׂכָחָה".

הֵינּוּ: שְׂאוֹתָן שְׂאִינָן רְאוּיִין לְקַבֵּל, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עוֹר בְּהֵמָה טְמֵאָה', נִשְׁכָּח מֵהֶם כֵּנ"ל.

ד

(ח"א ריז)

'ז'כְּרוּ תּוֹרַת מוֹשֶׁה" (מלאכי ג, כב), רְאֵשֵׁי־תַבּוֹת 'תַּמ"ז חֶסֶר וְא"ו'.

כִּי אִזּוֹ ב'תְּמוּז' צָרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ הַזְּכָרוֹן, לְתַקֵּן ה'שְׂכָחָה', כִּי אִזּוֹ נִתְהַוָּה הַשְׂכָּחָה.

כִּי עַל־יְדֵי "הַלּוּחֹת שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ בְּחֻדְשׁ תְּמוּז" (תענית פ"ד מ"ו), נִתְהַוָּה ה'שְׂכָחָה' - כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רַז"ל (ערוובין נד.): "אֶלְמָלָא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחֹת הֶרְאֵשׁוֹנוֹת, לֹא נִשְׁתַּכַּחַה תוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל".

וְעַל־כֵּן חֶסֶר וְא"ו' מ'תְּמוּז' - כִּי מֵאַחַר שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחֹת, נִסְתַּלַּק ה'ו' מ'תְּמוּז', כִּי הַלּוּחֹת הֵם בְּחִינַת וְא"ו', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ (בבא־בבא יד.): "הַלּוּחֹת אֲרַכֵּן שֶׁשָּׂה וְרַחֲבֵן שֶׁשָּׂה".

גַּם "ז'מֵן מוֹתֵן תוֹרַתְנוּ", רְאֵשֵׁי־תַבּוֹת 'תַּמ"ז' - כִּי "בְּתְמוּז נִתְּנָה הַלּוּחֹת" (יומא ד:). וְגַם כָּאֵן חֶסֶר וְא"ו', מְחַמַּת שְׂאֵז נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת וְא"ו', כֵּנ"ל.

ה

(שיחות־הַר"ן פו)

מֵה שְׂפּוֹסְקִין [אֵת הַחֶתֶן בְּאִמְצַע] הַדְּרָשָׁה - זֶה בְּחִינַת 'שְׁבִירַת לִוּחֹת'.

ו

(תניי־מוֹהַר"ן קצז)

עֵקֶר הָעֲבוּדָה שֵׁישׁ בְּכָל דְּבַר - מֵה שְׂמִנְיָחִין לְאָדָם עַל הַבְּחִירָה שְׁלוֹ, הֵינּוּ: שֶׁנִּשְׂאָר הַדְּבַר עַל דַּעְתּוֹ, וְאִין מְצוּיִן אוֹתוֹ עַל אוֹתוֹ הַדְּבַר שׁוּם מְצוּה, רַק שֶׁנִּשְׂאָר הַדְּבַר עַל דַּעְתּוֹ כִּפִּי מֵה שֵׁיבְחָר לוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (שַׁבַּת פז.): "מֹשֶׁה הוֹסִיף יוֹם אֶחָד מִדַּעְתּוֹ" - שֶׁזֹּאת הַבְּחִינָה נִמְצְאָת בְּכָל עֲבוּדָה, שֶׁבְּכָל עֲבוּדָה יֵשׁ דְּבַר שְׂמִנְיָחִין לְאָדָם בְּלִי מְצוּה וְאִזְהָרָה, רַק תְּלוּי בְּדַעְתּוֹ וּבְחִירָתוֹ כְּמוֹ 'מֹשֶׁה רַבֵּנּוּ' וְכוּ'.

וְעָקַר הַיְגִיעָה וְהַכְּבֻדוֹת וְהִיסוּרֵינִי שְׁלוֹ (של רַבְּנּוּ ז"ל), הִיא בְּבַחֲיִנַת "הוֹסִיף מֹשֶׁה יוֹם אֶחָד מִדַּעְתּוֹ" כַּנִּל, כִּי אֵינּוּ יוֹדְעֵי אֵיךְ לַעֲשׂוֹת וְכוּ'.

גַּם זֶה "שֶׁשָּׁבַר אֶת הַלּוּחֹת", הִיא גַּם-כֵּן בְּבַחֲיִנַת הַנִּל - כִּי "זֶה עָשָׂה גַּם-כֵּן מִדַּעְתּוֹ" (שַׁבַּת שָׁם), וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה וְכוּ'.

- עֲנִינִי בֵּין-הַמְצָרִים -

ז.

(ח"ב פה)

אֲגוּזִים' הַנִּקְרָאִים 'לוּזִים', רוּמְזִים לְבַחֲיִנַת 'לֹאֵה', שֶׁהִיא בְּעֶרְףִי, שֶׁהִיא נִקְבֵּא רֵאשׁוֹנָה' (סֵפֶר הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל, פְּרַשְׁת וַיְחִי).

וְאַחֲרֵיכֵן נִכְנָסִין לְבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת: "יַעֲקֹב קָרָא בֵּית-אֵל" (פְּסָחִים פ.ח.). וְזֶהוּ שֶׁפִּרַּשׁ רַש"י (שׁוֹפְטִים א, כד): "שֶׁדָּרַךְ לוֹז נִכְנָסִין לְבֵית-אֵל".

וְזֶהוּ (יִשְׁעִיָּה מ, א): "נַחֲמוּ נַחֲמוּ". שְׁתֵּי פְעָמִים 'נַחֲמוּ' גִּימְטְרִיא קְדָקֵד', שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת 'עֶרְףִי' - שֶׁעַל-יָדָהּ נִכְנָסִין לְבֵית-אֵל'.

וְזֶהוּ שְׁלֹשָׁה שְׁבוּעוֹת שֶׁהֵם עֲשָׂרִים-וְאֶחָד יוֹם שֶׁבֵּין-הַמְצָרִים, וְכַנְגָּדוֹ בְּאֵילָן לוּז" (ירושלמי תַעֲנִית פ"ד ה"ה). בְּשִׁבְלִי-

זֶה: "נוֹהֲגִין לֵאמֹר בֵּיצָה בְּסַעֲדָה הַמַּפְסָקַת בְּתַשְׁעָה בָּאָב" (שְׁלַח-עֲרוּךְ אֲוֶרַח-חַיִּים תַּקְנָב, ה) - כִּי "הַבֵּיצָה נִגְמַרְתָּ בְּעֲשָׂרִים-וְאֶחָד יוֹם", כַּמֵּאֲמַר חַז"ל (בְּכוֹרוֹת ח. וְעֵין שָׁם בְּתוֹסְפוֹת): "תִּרְנַנְגְּלַת מוֹלָדֶת לְעֲשָׂרִים-וְאֶחָד יוֹם וְכוּ', וְכַנְגָּדוֹ בְּאֵילָן לוּז".

וְזֶהוּ הָעֶצֶם לוּז' שֶׁיֵּשׁ בְּעֶרְףִי אָדָם, שֶׁיִּשְׂאָר אַחֵר כְּלִיזוֹן הַגּוֹף, וְ"מִמֶּנּוּ יִתְחַדֵּשׁ בְּנֵינִי הַגּוֹף בְּשַׁעַת תְּחִילַת-הַמַּתִּים" (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה כח, ג). וְזֶהוּ עָקַר נַחֲמוֹתֵינוּ - בַּחֲיִנַת "נַחֲמוּ נַחֲמוּ" כַּנִּל.

כִּי עַל הַגּוֹף' נֵאֱמַר (רוֹת ג, יג): "שִׁכְבִי עַד הַבֶּקֶר" - שֶׁהוּא 'עַת הַתְּחִיָּה'. וְהֵנָּה בְּבִקְרָה וְהֵנָּה הִיא לֹאֵה" (בְּרֵאשִׁית כט, כה) - הֵינּוּ: 'עֶצֶם לוּז' הַנִּל, שֶׁעַל-יָדָהּ נִתְבַּנְּה הַגּוֹף'.

וּבְשִׁבְלִי שֶׁכָּל כּוֹנְתוֹ שֶׁל 'יַעֲקֹב' הִיא בְּשִׁבְלִי 'רַחֵל' - נֵאֱמַר בְּבִנֵי רַחֵל, וְהֵינּוּ 'יוֹסֵף': "וּלְקָדֵקֵד נָזִיר אֶחָיו" (בְּרֵאשִׁית מט, כו), וּבְבִנְיָמִין' כְּתִיב: "וּבֵין כְּתַפְּיוֹ שָׁכַן" (דְּבָרִים לג, יב).

רְמָז: שֶׁעַל-יָדֵי בַּחֲיִנַת 'לֹאֵה' שֶׁהִיא רֵאשׁוֹנָה, יְכוּל לָבוֹא לְבַחֲיִנַת 'רַחֵל'.

"קְדָקֵד" וְ"כְתַפְּיוֹ" - זֶה בַּחֲיִנַת 'לוּז' הַנִּל.

'עֶרְףִי' גִּימְטְרִיא ש"ג, רֵאשִׁית-תְּבוּת: ש'בַּת נַחֲמוּ - רְמָז לְהַנִּל.

לקוטי תפלות

פרשת פנחס

מפתח התפלות

[ט] "את הכֹּהֵן אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר, וְאֶת הכֹּהֵן הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים" (ח"ב ז).

[א-ב-ג-ד-ה] "קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו" (ח"א ה; ח"א י; ח"ב ח; ח"ב ט; ח"ב לה).

[י] "וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" - בענין: הסגלה לזרע של קימא, לומר פרשת "וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (תפלות יתקוננים ח"א כא).

[ו-ז-ח] "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רעה" (ח"ב ז; ח"ב יט; ח"ב כח).

שְׁתַּעֲוֶרְר רַחֲמֶיךָ וְחֲסָדֶיךָ הַגְּדוֹלִים
עָלֵינוּ, וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, לְהֵאֱמִין וּלְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים
אֲמֵתִים שְׂבֻדוֹרְנוּ אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחִרְתָּ,
לְהַחְיֹת אֶת עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל עַל יָדָם, כִּי
מֵהֶם "תּוֹצְאוֹת חַיִּים", לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל.

וּבְכֵן עֲזָרְנִי יְהוָה, שְׁנֹזֶפֶה לְהַמְשִׁיךְ
מֵהֶם 'רוּחַ־חַיִּים' לְמִלְאֵת כָּל
מַחְסוֹרְנוּ, וְתִשְׁמַע קוֹל אֲנָחוֹתֵינוּ תָמִיד,

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"א ח ⊗
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ח, 'ראיתי מגורת זקב')
"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"
(במדבר כז, יח)
שְׁנֹזֶפֶה לְהַמְשִׁיךְ ה'רוּחַ־חַיִּים' מֵהַצַּדִּיקִים
אֲמֵת', וּלְמִלְאֵת עַל־יָדָם כָּל מַחְסוֹרְנוּ

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֶי
אֲבוֹתֵינוּ, "אל רחום וחנון ארך
אפים ורב חסד ואמת".

☉ [ב] לקוטי-תפלות ח"א י ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א י, וְאֵלֶּה
הַמְּשַׁפְּטִים - הַמְּחַאֲת־כַּף וְרַקוּדִין)

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"
(במדבר כז, יח)

שְׁנֵי זֵבֵחַ לְשֵׁאב וְלַהֲמִשִּׁיךְ לְתוֹךְ לַבְּנוֹ, ה'רוח-הקדש'
שֶׁל ה'צדיקי-אמת' וְיִהְיֶה נִמְשָׁךְ ה'רוח-הקדש' הַזֶּה
לְתוֹךְ יְדֵינֵנו וְרַגְלֵינוּ, וְתִתְּפֹשֵׁט הַשְּׂמֹחָה לְתוֹכְכֶם, עַד
שְׁנֵי זֵבֵחַ לְהַמְּחַאֲת־כַּף וְרַקוּדִין, וְלַהֲמַתִּיק בְּכָל הַדֵּינִים

וְתַעְזְרֵנִי לְהַתְקַשֵּׁר בְּאֵמֶת, עִם 'רוח-
הקדש' שֶׁל 'צדיקי-אמת',
וְאִזְכֶּה לְשֵׁאב וְלַהֲמִשִּׁיךְ לְתוֹךְ לְבִי, אֵת
'רוח-הקדש' שֶׁל 'צדיקי-אמת'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכֶּה לְיוֹשֵׁר-לִבִּי בְּאֵמֶת,
שְׂיִהְיֶה לְבִי נָכוֹן עִם יְהוָה
תָּמִיד, בְּאֵמֶת וּבְאִמוּנָה-שְׁלֵמָה וּבְעֲנֻוֹה
אֲמִתִּיוֹת.

וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ ה'רוח-
הקדש' הַזֶּה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי,
עַד שְׁאִזְכֶּה לְתַקֵּן פְּגָם הַיָּדִים וְהַרְגְּלִים,
לְגַלוֹת וּלְהָאִיר הָאֶרֶת הַיָּדִים וְהַרְגְּלִים, עַד
שְׂיִתְעוֹרֵר לְבִי בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, לְשִׂמְךָ
הַגְּדוֹל בְּאֵמֶת, עַד שְׂתִתְּפֹשֵׁט הַשְּׂמֹחָה
הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי.

עַד שְׁאִזְכֶּה לְהַמְּחַאֲת־כַּף וְרַקוּדִין
דְּקַדְשָׁה, בְּאִפְּן שְׁנֵי זֵבֵחַ לְהַמְּתִיק
דֵּינִים מֵעַלֵּינוּ, וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי מְחַאֲת־כַּף וְרַקוּדִין
דְּקַדְשָׁה.

וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְנִשְׂא וּלְהָרִים
וְלַהֲעֲלוֹת אֵת יְדֵי וְרַגְלֵי,
לְנִקּוּתָם מִכָּל פְּגָם.

וְיִהְיֶה לָנוּ כַח לְהַמְּשִׁיךְ עַל-יְדֵי אֲנַחוּתֵינוּ,
'רוח-חיים' 'רוח טובה' מֵהַצְּדִיקֵי-אֵמֶת,
לְהַשְׁלִים כָּל הַחֲסָרוֹנוֹת שְׁחָסַר לָנוּ, הֵן
בַּגּוּף, הֵן בַּנְּפֶשׁ, הֵן בַּמְּמוֹן, בַּגְּשָׁמִי
וּבְרוּחָנִי. כָּלֶם יִתְמַלְאוּ וְיוֹשְׁלֵמוּ לְטוֹבָה.

"כִּי עַמְּךָ מְקוֹר חַיִּים", וְאַתָּה מְשַׁפִּיעַ
רוח-החיים לְכָל חַי וְלְכָל דְּבַר
שְׁבָעוּלָם, עַל-יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּים
הַדְּבָקִים בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד, אֲשֶׁר
הִיא חַיֵּינוּ וְאַרְךָ יַמֵּינוּ.

עַל-כֵּן חָמַל עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתַגְּלָה
לָנוּ צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּים, וְתִזְכְּנוּ
לְהַמְּשִׁיךְ מֵהֶם 'רוח-חיים'. עַד שְׂיִהְיֶה
לָנוּ כַח עַל-יְדֵי אֲנַחוּתֵינוּ לְבַד שְׁאֲנוּ
מְאֲנָחִים עַל מַה שְׁחָסַר לָנוּ, שְׂיִהְיֶה נְשָׁלֵם
הַחֲסָרוֹן תַּכְּף, וְתִתְמַלֵּא כָּל מִשְׁאָלוֹת לַבְּנוֹ
לְטוֹבָה.

וְכָל הָעוֹנוֹת וְהַחֲטָאִים וְהַפְּשָׁעִים
שְׁחָטְאָנוּ לְפָנֶיךָ, אֲשֶׁר עַל יָדֶם
סָלַקְנוּ וְהִרְחַקְנוּ ה'רוח-חיים', וְעַל-יָדֶם
בָּאוּ לָנוּ כָּל הַחֲסָרוֹנוֹת שְׁחָסַר לָנוּ, עַל
כָּלֶם תִּמְחַל וְתִסְלַח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַל-
יְדֵי צְדִיקֵי-הַדּוֹר הָאֲמִתִּים אֲשֶׁר 'רוח
אֱלֹהִים' בְּקִרְבָּם.

אֲשֶׁר עַל-יָדֶם אַתָּה מִתְרַצָּה וּמִתְפַּיֵּס
לְיִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, וְעַל-יָדֶם אַתָּה
מְכַפֵּר וּמוֹחֵל לְעוֹנוֹתֵינוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר,
כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "וְאִישׁ חָכֵם יִכְפֹּרְנָה".

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"ב ח ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, "תקעו תוכחה")

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"

(במדבר כז, יח)

וּתְזַכֵּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים, לְהִתְקַרֵּב
לְצַדִּיקִים אֲמֵתִיִּים שְׂיֵשׁ לָהֶם
בְּחֵינַת 'רוח נבואה', 'רוח-הקדש' בְּאַמֶּת.

בְּאַפֵּן שְׁנִזְכָּה עַל-יָדֶם, לְבָרַר וּלְתַקֵּן
הַכַּח-הַמְדָּמָה, וְלֹא יִבְלָבֵל אוֹתָנוּ
הַמְדָּמָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם, בְּדַמְיוֹנוֹת פּוֹזְבִים,
וּבִבְלוּלִים רַעִים חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

רַק נִזְכָּה, שִׁיְהִיָּה הַכַּח-הַמְדָּמָה, בְּרוֹר
וְזָךְ וְצַח אֲצִלְנוּ בְּתַכְלִית הַתְּקוּן,
בְּאַפֵּן שְׁנִזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה,
וַיִּשְׁרָה, וּבְרוּרָה, זָכָה, וְצַחָה, וּנְכוֹנָה,
בְּאַמֶּת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּלִי שׁוֹם בְּלוּלוּלִים
כָּלֵל.

וְנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אַבוֹתֵינוּ, כִּי אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ
בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, יֵשׁ מֵאִין הַמַּחְלֵט, בַּעֲשָׂרָה
מֵאַמְרוֹת.

וְתִצְיָלְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים, מִמְּנַהֲיָגִים
שֶׁל שְׁקֵר', שֶׁהֵם נִקְרָאִים
"נְבִיאֵי הַשְּׁקֵר", וְלֹא יִבְלָבֵלוּ אֶת דַּעְתָּנוּ
כָּלֵל בְּדַמְיוֹנוֹת פּוֹזְבִים חֲלִילָה.

וּתְזַכֵּךְ וּתְטַהֵר אוֹתָנוּ מִטְּמֵאת וְזַהֲמַת
הַנְּחָשׁ, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְיָלְנוּ, שְׁלֹא
יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּנוּ שׁוֹם נַחוּשׁ וְקָסֶם כָּלֵל,
וְנִתְרַחַק מִדְּרָכֵי הַמְּנַחֲשִׁים וְהַקּוֹסְמִים
בְּכָל מִינֵי הַרְחָקוֹת, וְלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוֹם
אַמוּנוֹת פּוֹזְבִיּוֹת כָּלֵל.

רַק נִזְכָּה תָּמִיד, לְהִיּוֹת תָּמִים עִם יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, וְלִהְיוֹתֵנוּ רַק בְּתַמִּימוֹת
וּבַפְּשִׁיטוֹת, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה
הַאֲמֵתִיּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

⊗ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב ט ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ט,

'אל אשר יהיה שמה הרוח')

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"

(במדבר כז, יח)

וּבְכֵן יְהִי רִצּוֹן מְלַפְנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אַבוֹתֵינוּ, שְׂיֵאִירוּ עָלֵינוּ
זְכוּת וְכַח הַצַּדִּיקִי-אַמֶּת, וְנִזְכָּה עַל-יָדֶם
לְשִׁמְחָה שְׁלֵמָה. וּבְכַחֵם הַגְּדוֹל יִנְשְׁבוּ
עָלֵינוּ בְּרוּחָם הַקְּדוֹשׁ, וַיִּנְעָרוּ וַיִּסִּירוּ
מִלְּבַבְנוּ, כָּל מִינֵי מְרָה-שְׁחוּרָה וְעַצְבוֹת,
וְכָל מִינֵי עַפְרוּרִיּוֹת וְכַבְדוֹת הַנוֹפְלִים עַל
לְבָנוּ.

עַד שְׁנִזְכָּה לְהִתְלַהֵב וּלְבַעַר אֲלֵיךָ
בְּאַמֶּת. וְתִצְיָלְנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ
הָרַבִּים, מִ'רוּח-סְעָרָה', שְׁלֹא יִבְעוֹר וְלֹא
יִתְלַהֵב לְבָנוּ חוּץ מִהַמְּדָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם
הַנִּקְרָא 'הַרִיסָה', וְלֹא נִהְרַס לַעֲלוֹת אֶל
יְהוָה.

וּבְכַח וְזְכוּת צַדִּיקִי-אַמֶּת, תִּמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ קִדְשַׁת 'אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא',
שֶׁהִיא רוֹכֵב עַל סוּסֵי אֵשׁ בְּסְעָרָה, אֲשֶׁר
כַּחוּ מִסְפִּיק גַּם עָלֵינוּ, לְהַכְנִיעַ וּלְכַבֵּל
מֵאֲתָנוּ, הָאֵשׁ הַבוֹעֵר בְּסְעָרָה חוּץ
מִהַמְּדָה.

שְׁפֹתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלָכֶם הַיּוֹם", מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אֲמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד.

כִּי אֵין אֲתָנוּ יוֹדַע עַד מָה, אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּעֵינֵינוּ זֶה שֶׁל הַהִתְנוּצָצוֹת וְהַהִתְלַהֲבוֹת, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים לְכוּן הַמְדָה כָּלֵל, לְפַעֲמִים הֵלֵב אָטוּם וּמְטַמְטֵם לְגַמְרִי, וְלְפַעֲמִים בּוֹעֵר חוּץ מִהַמְדָה.

☪ [ה] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב לַה ☪
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עב, 'חיים נצחיים')
 "קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"
 (במדבר כז, יח)

וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן, כִּי אִם עַל אָבוֹנוּ שְׁבַשְׁמִים, וְעַל זְכוֹת וְכַח הַצְדִיקִים אֲמִתִּיִּם, שְׁכָל אֶחָד נִקְרָא: "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׂוִּדַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד".

וְתַמְלֵא אוֹתִי "רוּחַ-אֱלֹהִים, בְּחַכְמָה, וּבְתַבּוּנָה, וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלָאכָה", בְּמְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ בְּאַמְתָּה.

עֲזָרְנוּ וְזַכְנוּ בְּרַחֲמֵיךְ הָרַבִּים, שְׁיִנְשָׁבוּ בְּרוּחָם הַקְּדוֹשׁ, עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, רוּחַ קְדוֹשָׁה וְטְהָרָה, בְּאִפְן שְׁנוֹזֵכָה לְשִׁמְחָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּה כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְאַזְכָּה לְקַבֵּל הַרוּחַ-אֱלֹהִים, שֶׁהֵם הַמְּחִין הַקְּדוֹשִׁים, מֵהַצְדִיק-הָאֲמִתִּי, מִנְהִיג-הַכּוֹלֵל, חָכֵם-הַכּוֹלֵל בְּאַמְתָּה, שֶׁהוּא "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׂוִּדַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד", שֶׁהוּא כָּלוּל מְכֹל הַמְּחִין, וּמְכֹל הַרוּחַ-אֱלֹהִים, הַכּוֹלֵל מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

עַד שְׁיִבְעַר וְיִתְלַהֵב לֵב שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, אֵלֶיךָ תִּתְבָּרֵךְ לְנִצָּח, בְּתִשׁוּקָה גְדוֹלָה, וּבְהִתְלַהֲבוֹת נִמְרָץ, בְּהִדְרָגָה וּבְמְדָה, כְּרֵאוּי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ בְּאַמְתָּה, כְּאֲשֶׁר אַתָּה לְבַד יוֹדַעַת כָּל-זֶה, כִּי אֵין מִי שִׂוִּדַע לְכוּן זֹאת, כִּי אִם אַתָּה לְבַד.

וְתַעֲזָרְנִי, שְׁאֲזַכָּה עַל-יַדֵּי הַרוּחַ-אֱלֹהִים, הַזֶּה, לְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי-דְאוּרֵייתָא אֲמִתִּיִּם בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב. וְאַזְכָּה לַעֲשׂוֹת נַחַת-רוּחַ לְפָנֶיךָ עַל-יַדֵּי הַחֲדוּשֵׁי-דְאוּרֵייתָא, שְׁתּוֹכְנִי לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה תָּמִיד.

עַד שְׁנוֹזֵכָה כְּלָנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, לְבָא דְכָל עַלְמָא, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִם סִגְלָה, עִם הַנְּבָחָר מְכֹל הָעַמִּים, יִהְיֶה נַעֲשֶׂה 'לְב' לְמָקוֹם שְׁצָרִיךְ לְהִיּוֹת שֵׁם בְּכַחֲנִית 'לְב', וְכְלָנוּ כְּאֶחָד, נִתְדַבֵּק אֵלֶיךָ וְנִתְלַהֵב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּה.

עַד שְׁנוֹזֵכָה לְהַכְּלִיל בְּךָ בְּאַמְתָּה, לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצָּח נְצַחִים. וְיִקָּיֵם בָּנוּ מִקְרָא

☉ [ו] לקוטי-תפלות ח"ב ז ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ינהגם')

"ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה"

(במדבר כז, יז)

ועתה עתה, אדונינו, מורינו, ורבותינו, אבותינו, הודינו, זיוינו, ותפארתנו, עטרת-ראשנו.

אן פניתם, אן פניתם, על מי עזבתם אותנו, על מי נטשפתם מעט הצאן הזה, בין דבים ואריות וחיות רעות רבים מאד.

והיכן היא ההשאה שהשאתם אחריכם להנהיג את ישראל במקומכם, כמו שאתם רוצים באמת, פי נשארנו "פתרן בראש החר, וכנס על הגבעה". ולמה "תהיה עדת יהוה, כצאן אשר אין להם רועה".

המזכירים את יהוה, אל דמי לכם", אל תחרישו ואל תשקטו, עד אשר ישלח לנו מושיע ורב ומנהיג אמתי, להצילנו מעונות ומחטאים, ומפל מיני פגמים שבעולם, ויקרבנו אליו ותפרך ולעבודתו, חיש קל מהרה.

ובאשר החלתם חסדכם עמנו, פן תגמרו בעדנו. ו"מ'ה ש'היה ה'וא ש'יהיה", שנזכה גם בדור הזה למנהיג אמתי, ש'יהיה בבחינת 'משה', פי "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", וכבר הבטחתנו: "שלא תעזבו אותנו לעולם".

☉ [ז] לקוטי-תפלות ח"ב יט ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב כ, 'מפרסמים קדם זמנם')

"ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה"

(במדבר כז, יז)

"זכר רחמיך יהוה וחסדיך, פי מעולם המה", ואל תעזבנו ואל תטשנו בדור העני הזה, ושלח לנו 'מנהיגים אמתיים', ש'יהיו ראויים להנהיג אותנו באמת פרצונך הטוב, "ולא תהיה עדת יהוה, כצאן אשר אין להם רעה".

☉ [ח] לקוטי-תפלות ח"ב כח ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב לט, 'לכו חזו מפעלות השם')

"ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה"

(במדבר כז, יז)

"רעה ישראל האזינה, נהג כצאן יוסף, ישב הפרוכים הופיעה". רבונו של עולם, מלך מנהיג ומושל, מלא רחמים, אשר חמלת עלינו בחמלתך הגדולה, ושלחת לנו מושיע ורב, גואל ישראל וקדושו.

הוא משה רבנו עליו-השלום, אשר הוציאנו מאפלה לאורה, מחשך לאור גדול, ונתן לנו את התורה, והאיר עינינו, והודיענו אמתת אמונתך הקדושה.

ומעצם גדלתו הנפלאה, היה יכול להאיר גם בהפחות-שפפחותים כמונו היום, להודיע לכל גדלתך וגבורתך, "לפקח עינים עורות", להאיר עיני כל ישראל, אפלו אותם שהם

בבחינת 'רגלין', שיוכלו להעמיק בדעתם, להשיג התכלית האמתית מכל הברואים שבעולם, לדעת ולהפיר אותך תתברך לנצח, על-ידי כל הבריות שבעולם, ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת.

אשרי הדור שזכו למנהיג כזה, אשרי עינים שזכו לראותו, אשרי אזנים שזכו לשמע דברי אלקים חיים מפיו הקדוש והנורא, שהיתה שכינה מדברת מתוך גרונו.

ועתה יהוה אלהינו אבינו אתה, הט אזנך לשועתנו, "פקח עיניך וראה שממתינו", וחוס ורחם עלינו, והורנו ולמדנו מה נעשה עתה, מה נפעל עתה, אל מי נפנה לעזרה, "הגידה לי שאהבה נפשי, איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים".

הודיענו נא, באיזה דרך נשוטט לבקש 'מנהיג אמת' כזה, פי לעצם שפלותנו וחסרונותנו עתה, וכלנו אין פנינו יפות כלל, אין מי שיוכל לעזור אותנו, פי אם 'רבי' ו'מנהיג אמת', שיהיה באמת בבחינת 'משה רבנו' עליו-השלוש.

שיוכל להאיר גם בנו הדעת-הקדוש, שנזכה על-ידי-זה לבא אל התכלית האמתית, לדעת ולהפיר אותך תתברך לנצח, על-ידי כל הבריות שבעולם.

אשר כלם נבראו רק בשביל זה, כדי שיזכה האדם להפיר אותך על-

ידם, שזה עקר התכלית של כל הבריאה בכלל ובפרט.

ואיך זוכין למצא מנהיג כזה. איה, איפוא הוא, איה מקום כבודו, איה העצה והתחבולה שנזכה למוצאו.

פי אם אמנם גם עתה נמצאים צדיקים ומנהיגי ישראל, "אדני עליהם יחיו", ויארך ימיהם ושנותיהם. אבל הלא כל המפרסמים כלם יודו בעצמם ולא יבושו: "שאין להם זה הפח שהזכרנו לפניך, שהוא הפח של 'משה רבנו', להאיר בנו הדעת הזה, שישגיג כל אחד ואחד התכלית האמתית בזה העולם מכל הדברים שבעולם, אשר לכך נוצרנו".

ועתה, מה נעשה ומה נפעל, מי יקום בעדנו. אוי, "מי יקום יעקב פי קטן הוא". 'מריה דעלמא כללא', מרחם על הארץ, מרחם על הבריות, אשר "נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן".

איה רחמנותך על ישראל עם קדשך עתה, על מי נטשת מעט הצאן הזה, על מי עזבת אותנו, חלושי כח כאלה, פחותי ערך כמונו היום.

ראה עמידתינו דלים ורקים, אשר השחרו פנינו מפני חטאתינו, ונכפפה קומתנו מפני עונותינו. אל מי ננוס לעזרה, "המאוס מאסת את יהודה, אם בציון געלה נפשך, מדוע הפיתנו ואין לנו מרפא, קוה לשלום ואין טוב, ולעת מרפא והנה בעתה". האם הפקרת את עמך ישראל חלילה.

הלא כבר הבטחתינו: שאפלו בתקף ירידתנו, בעמק הגלות הזה בגוף ונפש פמונו היום, לא תעזבנו ולא תמאסנו לעולם.

כמו שכתוב: "ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם, לא מאסתיים ולא געלתיים לכלתם, להפר בריתי אתם, כי אני יהוה אלהיהם". וכתוב: "ולא דבר יהוה, למחות את שם ישראל מתחת השמים".

וכתיב: "כי לא יטש יהוה את עמו, בעבור שמו הגדול, כי הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם". וכתוב: "כי לא יטש יהוה עמו, ונחלתו לא יעזב".

ובהנה וכהנה עוד הבטחות הרבה, אשר הבטחת את אבותינו, לעזרנו ולהושיענו בכל דור ודור.

ועתה עתה, איה רחמנותך, איה נפלאותך, ולמה "תהיה עדת יהוה, פצאן אשר אין להם רועה".

חום וחסד עלינו, חוס ורחם עלינו. וזכנו ועזרנו, להתפלל ולהתחנן לפניך על-זה הרבה, לצעק ולזעק זעקה גדולה ומרה, ולבכות לפניך בכל יום על-זה בדמעות-שליש.

עד שתחננו ותעננו ותחמל עלינו, ותתן לנו רועה ישראל, מנהיג אמתי, מנהיג רחמן, כמו 'משה-רבנו'. רועה נאמן, שיוכל לעסק בתקוננו, להשיבנו אליך באמת.

ויאיר גם בנו, השגת דעתו הקדושה, ופקח עיני דעתנו בקדשה ובטהרה גדולה, שנזכה גם אנחנו להשיג התכלית האמתי מכל הברואים שבעולם, ולהפיר אותך באמת, ולהתקרב אליך, ולהתדבק בך לנצח.

מלא רחמים, יהוה פקח עינינו, ונראה ונבין ונשפיל האמת לאמתו, איך להתנהג עתה, באפן שנזכה לבקש ולמצא מנהיג אמתי כזה, שיביאנו בחיינו לתכלית האמתי.

כי אין לנו על מי להשען, כי עם עליך אבינו שבשמים. "אנחנו החמר, ואתה יצרנו, ומעשה ידך כלנו. עליך יעזב חלכה, יתום אתה היית עוזר".

כי אתה לבד יודע צפון לבנו, ואיך לעזרנו עתה בכל הענינים, ובפרט בענין זה אשר בו תלוי הכל, שנזכה למצא המנהיג האמתי שהוא בבחינת 'משה רבנו', שיוכל להביאנו לתכלית האמתי והנצחי מהרה בחיינו.

והשוב בעיניך עשה עמנו, כי אנו משליכים כל יהבנו עליך, "ואני תמיד איחל", "עד ישקיף וירא יהוה משמים", וישוב אלינו וירחמנו, וכאב את בן ירצנו, ויחזיר לנו העטרה ליושנה, ויתן לנו רועה כלבבו. ויקים מהרה מקרא שכתוב: "ונתתי לכם רועים כלבי, ורעו אתכם דעה והשכל".

ותמהר ותחיש לגאלנו, ותביא לנו את משיח צדקנו, ויקים מהרה:

"והקמתי עליהם רועה אחד, ורעה אתהן את עבדי דויד, הוא ירעה אתם, והוא יהיה להן לרעה. ואני יהוה אהיה להם לאלהים, ועבדי דוד נשיא בתוכם, אני יהוה דברתי".

ונאמר: "ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם, והושעתי אתם מפל מושבתיים אשר חטאו בהם, וטהרתי אותם, והיו לי לעם, ואני אהיה להם לאלקים. ועבדי דוד מלך עליהם, ורועה אחד יהיה לכלם, ובמשפטי ילכו, וחקותי ישמרו ועשו אותם. יהוה אלהים צבאות השיבנו, האר פניך ונושעה".

ט [ט] לקוטי-תפלות ח"ב ז

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ונהגם')

"את הכבש אחד תעשה בבקר, ואת הכבש השני תעשה בין הערבים" (במדבר כח, ד)

שנזכה שיבנה בית-המקדש במהרה, ונזכה להקריב 'קרוב התמיד' שיכפר עלינו

- התפלה הזו מיחד גם לימי 'בין-המצרים' -

ותרחם עלינו, ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארתנו במהרה בימינו, ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו, לטהרנו מעונותינו ולסלח חטאתינו.

ונזכה להקריב לפניך בכל יום ויום, קרבנות התמיד בבקר ובערב. ובזכות התמיד של שחר, תמחל לנו על כל העונות של לילה. ובזכות התמיד של

בין-הערבים, תמחל לנו על כל העונות של היום.

כי אתה יודע גדל הרחמנות שעל ישראל, כשהם נופלים בעונות חס-ושלום, אשר אין רחמנות בעולם גדול מזה.

כי אתה יודע, עצם קדשתנו בשושנו, ועצם דקותנו ורוחניותנו, שאנו רחוקים לגמרי מעון, ואין עון שיך לנו כלל, ואין אנו יכולין לשא עלינו על משאוי העונות, אפלו יום אחד.

ועקר הרחמנות הגדול מפל מיני רחמנות, הוא להוציא אותנו מעונות וחסאים ופגמים, אשר רק זה הוא עקר הרחמנות האמתית, ואין שום רחמנות בעולם נחשב כלל, פנגד זה הרחמנות.

על-כן ברחמיה נתת לנו את בית-המקדש, לכפר על כל עונותינו.

ומעת אשר חרב בית-מקדשנו, חשכו עינינו, ואין אנו יכולים לנקות עצמנו מעונות, כי אין מי שיכפר בעדנו, אשר צרה הזאת גדולה מפל הצרות שבעולם, כאשר נגלה לפניך אדון כל. וכבר חלפו ועברו קרוב לאלפים שנה מיום החרבן, אשר אנו הולכים תועים וחסכים כיתומים ואין אב.

אדון הקל עלנו, ושלח ישע לגאלנו, חוס וחסל ורחם עלינו, ואמר לצרותינו די. ותמהר ותחיש לגאלנו גאלה שלמה, בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש וממון.

וְתִגְאֹל וְתִפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ, מִכָּל הַחַטָּאִים
וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, וּמִכָּל מִינֵי
פְּגָמִים שְׁבָעוֹלָם, וּמִכָּל הַתְּאוּת וְהַמְדוּת
רְעוּת.

וְתִבְנֶה לָּנוּ אֶת בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ בְּנֵינְ עוֹלָם
עָדִי עַד, וַיִּשׁוּבוּ כְּהֵנִים
לְעִבּוֹדְתֶם, וְלוֹיִים לְדוֹכְנֶם, וַיִּשְׂרָאֵל
לְמַעֲמָדָם.

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם
עָלֵינוּ, טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ,
שׁוֹבֵה אֱלֵינוּ בְּהֵמוֹן רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְלֵ אַבוֹת
שָׁעֲשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵּיתְךָ כְּבַתְחִלָּה, וְכוֹנֵן
מִקְדָּשֶׁךָ עַל מְכוֹנּוֹ, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ,
וְשִׁמְחֵנוּ בְּתִקּוּנּוֹ. וְהֵשֵׁב כְּהֵנִים לְעִבּוֹדְתֶם,
וְלוֹיִים בְּדוֹכְנֶם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם, וְהֵשֵׁב
יִשְׂרָאֵל לְגוּיָהֶם. וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת
קְרָבָנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין כְּסֻדְרֵן,
וּמוֹסְפֵין כְּהִלְכָתְךָ.

☪ [י] תְּפִלּוֹת־וְתַחֲנוּנִים ח"א כא ☪
 (על-פי לקוטי-מזוהר"ן ח"א קנא, סגולה
 לזרע של קימא, לעיל באות כו)
 "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח, יא)
 בענין: הסגולה לזרע של קימא, לומר
 פרשת "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם"

עָלֵינוּ וְעַל כָּל יוֹצְאֵי־חַלְצֵינוּ, חַיִּים טוֹבִים
וְאֲרוּכִים.

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: "כִּי
מִיתַת הַבָּנִים כְּשֶׁהֵם קְטַנִּים
רַחֲמָנָא־לִיצְלָן, זֶה נִמְשָׁךְ מִסוּד פְּגִימַת
הַלְבָּנָה, שְׁמֵשׁ נִמְשָׁךְ בְּחִינַת "מְאֵרַת
חֶסֶד וָאֱוִ"ו", שֶׁהוּא אֶסְכְּרָה לְרַבֵּי חֶסֶד
וְשָׁלוֹם".

וְאַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ גַם־כֵּן: "שְׁפִרְא־שׁ־
חֲדָשׁ, שְׁאֲזֵי מִתְחַלֵּת הַלְבָּנָה
לְהַתְּמַלְאוֹת וּלְהַתְּתַקֵּן, וְאֲזֵי זְמַן כִּפְרָה
לְכָל תּוֹלְדוֹתֶם, כִּי אֲזַ נִמְשָׁךְ כִּפְרָה
וּסְלִיחָה וְהַמְּתַקָּה, עַל כָּל תּוֹלְדוֹתֶם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שִׁיחָה נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים
טוֹבִים וְאֲרוּכִים".

עַל־כֵּן חוֹס וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ
לְקַבֵּל קִדְשַׁת רְאשֵׁי־חֲדָשִׁים
כְּרָאוּי.

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה
לְאַרְצֵנוּ, וְתִטְעֵנוּ בְּגִבּוֹלָנוּ, וְשֵׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ קְרָבָנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין
כְּסֻדְרָם, וּמוֹסְפִים כְּהִלְכָתֶם. וְאֶת מוֹסְפֵי
רְאשֵׁי־חֲדָשִׁים, נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ
בְּאַהֲבָה כְּמַצּוֹת רְצוֹנְךָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ
עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ, עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ, מִפִּי
כְּבוֹדְךָ כְּאָמֹר:

"וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה
לָה', פְּרִים בְּנֵי בָקָר
שָׁנִים, וְאִיל אֶחָד, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה
שְׁבַעַה תְּמִימִם. וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
כְּמִדְבַר, שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לֶפֶר, וּשְׁנַיִ

רְאשֵׁי־חֲדָשִׁים לְעֹמֶךָ נִתַּת, זְמַן כִּפְרָה
לְכָל תּוֹלְדוֹתֶם. רַבּוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנוּ בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, לְגַדֵּל
אֶת כָּל בְּנֵינוּ, לְתוֹרָה וּלְחֻפָּה וּלְמַעֲשִׂים־
טוֹבִים, וְהַצִּילָנוּ מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי צַעַר
גָּדוֹל בְּנֵים חֶסֶד־וְשָׁלוֹם, וְתִמְשִׁיךְ מֵעַתָּה

עֲשֶׂרְנִים לְאֵיל, וְעֲשָׂרוֹן לְכַבֵּשׁ. וַיִּין
בְּנִסְכּוֹ. וְשָׁעִיר לְכַפֵּר. וְשְׁנֵי תְּמִידִים
כֹּהֲלֹכְתָם."

כִּי בַעֲמֻךָ יִשְׂרָאֵל בְּחִרְתָּ מִכָּל הָאֲמוֹת,
וְחָקִי רֵאשִׁי-חֲדָשִׁים לָהֶם קִבְעָתָּ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ:
"שְׁכַשְׁעוּ סֻקִּים
הַקְּרַבְנוֹת, נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאִלוֹ הַקְּרַבְנוּ כָּל
הַקְּרַבְנוֹת בְּזַמְנָם וּבְמִקוֹמָם כֹּהֲלֹכְתָם."

עַל-כֵּן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁעַל-יְדֵי
אֲמִירַת פְּרֻשַׁת "וּבְרֵאשִׁי
חֲדָשִׁיכֶם", בְּאִיזָה זְמַן שֶׁנֶּאֱמַר אוֹתָהּ
הַפְּרָשָׁה, אֶפְלוּ שְׁלֹא בְּרֵאשִׁי-חֲדָשׁ, יִהְיֶה
נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאִלוֹ הַקְּרַבְנוּ קְרִבְן רֵאשִׁי-
חֲדָשׁ בְּזַמְנּוֹ.

וְתַמְשִׁיךְ עַל-יְדֵי-זֶה בְּחִינַת תְּקוּן וּמְלוּי
הַלְּבָנָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה
נִמְשָׁךְ פְּפֻרָה וְסְלִיחָה וְהַמְתַּקָּה, עַל כָּל
תּוֹלְדוֹתֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׂיִזְכּוּ לְחַיִּים
טוֹבִים וְאֲרוֹכִים.

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, לְמַלְאוֹת פְּגִימַת
הַלְּבָנָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוֹם מְעוֹט,
וַיִּהְיֶה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה, כְּאֹר
שְׁבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, כְּמוֹ שֶׁהִיְתָה קֶדֶם
מְעוֹטָהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "אֵת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת
הַגְּדֹלִים", וַיִּקְּיֵם בְּנוֹ מִקְּרֵא שְׁכַתוֹב:
"וּבִקְשׁוּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דְּוִיד
מֶלֶכְכֶם", אָמֵן.

